EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 7.6.2016
COM(2016) 378 final

2016/0176 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere

{SWD(2016) 193 final}
{SWD(2016) 194 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Dette forslag indgår i EU's bestræbelser på at udforme en helhedsorienteret politik for migrationsstyring på basis af artikel 79 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), navnlig en ny politik på området for lovlig migration. Endvidere bidrager det til EU's vækststrategi i tråd med Europa 2020-prioriteterne[1]. Formålet med direktivet om "det blå EU-kort" fra 2009[2] er at lette indrejse og mobilitet for højtuddannede arbejdstagere fra tredjelande og deres familier ved at harmonisere betingelserne for indrejse og ophold i hele EU og ved at fastsætte et sæt rettigheder for dem. Det sigter mod at gøre EU mere konkurrencedygtigt med hensyn til at tiltrække højtuddannede arbejdstagere fra hele verden og derved bidrage til at afhjælpe manglen på kvalificeret arbejdskraft på EU's arbejdsmarked og styrke EU's konkurrenceevne og økonomiske vækst. Disse mål er imidlertid ikke blevet opnået med direktivet fra 2009.

Det nuværende direktiv om det blå EU-kort har påvist iboende svagheder med hensyn til bl.a. restriktive indrejsebetingelser og meget begrænset fremme af mobiliteten inden for EU. Sammen med de mange forskellige regler, betingelser og procedurer for udstedelse af indrejsetilladelser til den samme kategori af højt kvalificerede arbejdstagere, der gælder i EU-medlemsstaterne, har dette begrænset det blå EU-korts popularitet og anvendelse. Dette er hverken effektivt eller virkningsfuldt, da denne fragmentering indebærer en stor byrde for arbejdsgiverne og ansøgerne, og da det samlede antal tilladelser, der er udstedt til højt kvalificerede arbejdstagere, er meget begrænset.

Derfor har Kommissionens formand Jean-Claude Juncker erklæret, at han har til hensigt at tage hånd om manglerne i direktivet om det blå EU-kort og øge dets effekt væsentligt med hensyn til at tiltrække flere højt kvalificerede arbejdstagere til EU[3]. I den europæiske dagsorden for migration[4] blev der fremlagt planer om en revision af ordningen med det blå EU-kort som led i den nye politik for lovlig migration for at gøre kortet til et mere virkningsfuldt middel til at tiltrække dygtig arbejdskraft til EU. Kommissionen erklærede i sit arbejdsprogram for 2016, at den for at opfylde EU's fremtidige demografiske og arbejdsmarkedsmæssige behov vil præsentere en ny strategi for lovlig migration, herunder foranstaltninger til forbedring af direktivet om det blå EU-kort. Dette forslag er et resultat af denne revision.

I meddelelsen fra den 6. april 2016[5] fremhæves behovet for bæredygtige, gennemsigtige og lettilgængelige lovlige migrationsveje til Europa som en del af vellykket migrationsstyring. Kommissionen gentog, at den har til hensigt at foreslå ændringer af direktivet om det blå EU-kort med det formål at styrke ordningen med det blå EU-kort som én fælles ordning for tilladelse til indrejse for højt kvalificerede arbejdstagere på europæisk plan. I de efterfølgende drøftelser har Europa-Parlamentet efterlyst, at der etableres nye lovlige migrationsveje til

---

1 Der gives et godt overblik på webstedet "Europa 2020 – kort fortalt".

2 Rådets direktiv 2009/50/EF af 25. maj 2009 om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse (EUT L 155 af 18.6.2009, s. 17).

3 Political Guidelines Juncker; Priorities for this Commission; Mission letter Commissioner Avramopoulos.

4 Meddelelse fra Kommissionen af 13. maj 2015, En europæisk dagsorden for migration, COM(2015) 240 final.

5 Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om en reform af det fælles europæiske asylsystem og om fremme af lovlige migrationsveje til Europa (COM(2016) 197 final).

Europa, og opfordret Kommissionen til at være ambitiøs i denne henseende. I sin betænkning af 23. marts 2016[6] minder Parlamentet om, at revisionen af direktivet om det blå EU-kort bør være både ambitiøs og målrettet og navnlig sigte mod at fjerne de nuværende uoverensstemmelser med hensyn til f.eks. de parallelle nationale ordninger.

EU oplever allerede strukturel mangel på kvalificeret arbejdskraft og misforhold i visse sektorer, som kan begrænse væksten, produktiviteten og innovationen (f.eks. inden for sundhedspleje, IKT og ingeniørvidenskab) og dermed forsinke EU's fortsatte økonomiske genopretning og begrænse konkurrenceevnen. Både aktivering, uddannelse og opkvalificering af den eksisterende arbejdsstyrke skal spille en rolle i udbedringen af disse mangler, navnlig i en tid, hvor arbejdsløsheden er høj. Disse foranstaltninger er dog sandsynligvis ikke tilstrækkelige til at opfylde behovene fuldt ud, og det vil i hvert fald tage tid, før de får en reel indvirkning på arbejdsmarkedet og produktiviteten. I fremtiden vil strukturelle ændringer i EU's økonomier fortsat øge efterspørgslen efter kvalifikationer, som ikke umiddelbart er til rådighed på arbejdsmarkedet, hvilket vil forårsage yderligere mangel på kvalificeret arbejdskraft.

EU's nuværende indvandringssystem for højt kvalificerede arbejdstagere er ikke klædt på til de aktuelle og kommende udfordringer. Den samlede tilstrømning af højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande til de medlemsstater[7], der både deltager i ordningen med det blå EU-kort og har nationale ordninger for højt kvalificerede arbejdstagere, lå på 23 419 i 2012, 34 904 i 2013 og 38 774 i 2014[8]. Sammenholdt med det forventede behov for højt kvalificerede arbejdstagere i visse sektorer er disse tal langt fra tilstrækkelige til at afhjælpe den nuværende og forventede fremtidige mangel på arbejdskraft til stillinger, der kræver højt kvalificerede arbejdstagere, i EU. Endvidere gælder det, at mens undersøgelser om intentionerne hos højtuddannede potentielle migranter viser en forholdsvis stærk tiltrækning til EU, er EU ikke virkningsfuldt nok – hverken med hensyn til at omsætte dette i et øget antal højt kvalificerede arbejdstagere eller med hensyn til at fastholde dygtig arbejdskraft, der er uddannet i EU – sammenlignet med andre udviklede økonomier. Beregninger viser, at ud af alle de migranter fra ikke-EU-lande, der ankommer til OECD-lande, vælger 48 % af de lavtuddannede migranter og 31 % af de højtuddannede migranter en destination i EU[9].

Sigtet med dette forslag, som erstatter det nuværende direktiv om det blå EU-kort (2009/50/EF), er at forbedre EU's evne til at tiltrække og fastholde højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande og øge deres mobilitet mellem job i forskellige medlemsstater. Målet er at forbedre EU's evne til hurtigt og effektivt at reagere på nuværende og nye behov for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, afhjælpe manglen på kvalificeret arbejdskraft, øge den økonomiske indvandrings bidrag til at styrke EU's konkurrenceevne og afhjælpe konsekvenserne af den demografiske aldring.

---

6 Betænkning om situationen i Middelhavet og behovet for en holistisk EU-tilgang til migration, 23. marts 2016, (2015/2095(INI)).

7 Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark er ikke omfattet af direktivet om det blå EU-kort i overensstemmelse med de respektive protokoller, der er knyttet som bilag til traktaterne.

8 Eurostats statistikker: Antallet af nationale tilladelser til højt kvalificerede arbejdstagere steg fra 19 755 i 2012 til 21 940 i 2013 og 24 922 i 2014, mens antallet af blå EU-kort steg fra 3 664 i 2012 til 12 964 i 2013 og 13 852 i 2014.

9 Senne, J.-N. og David, A.: *"General Context and Contribution of Labour Migration in Europe"*, OECD 2016, offentliggøres i den nærmeste fremtid.

- **Sammenhæng med de gældende regler på området**

I den europæiske dagsorden for migration bekræftes behovet for at bruge det blå EU-kort til at etablere en attraktiv ordning for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande i hele EU. I meddelelsen fra den 6. april 2016 blev det yderligere præciseret, at dette vil blive opnået ved at udforme en harmoniseret fælles EU-tilgang, som omfatter mere fleksible indrejsebetingelser, forbedrede indrejseprocedurer og styrkede rettigheder, bl.a. med hensyn til mobilitet inden for EU.

Dette initiativ supplerer andre instrumenter, der er vedtaget på området for lovlig migration. Navnlig supplerer det direktivet om virksomhedsinternt udstationerede[10], som letter indrejse og mobilitet inden for EU for højt kvalificerede medarbejdere (ledere og specialister), der er ansat af ikke-EU-virksomheder, og som udstationeres midlertidigt hos datterselskaber i EU. Det supplerer også direktiv (EU) 2016/801 om indrejsebetingelser og rettigheder for studerende og forskere samt f.eks. trainees og frivillige under den europæiske ordning for frivillige. Desuden supplerer forslaget Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003, som fastsætter betingelserne for udøvelse af retten til familiesammenføring, og Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlændinge. Dette forslag er mere vidtrækkende end disse direktiver, idet det indeholder bestemmelser om mere gunstige vilkår for familiesammenføring og lettere adgang til status som fastboende udlænding. Endvidere supplerer det direktiv 2011/95/EU ("direktivet om anerkendelse af flygtninge")[11] i den udstrækning, at anvendelsesområdet for dette forslag udvides til højt kvalificerede personer, som er omfattet af international beskyttelse. De vil kunne påtage sig beskæftigelse i alle medlemsstaterne i overensstemmelse med deres kvalifikationer og uddannelse og udfylde beskæftigelsesmæssige huller i bestemte regioner. Dette gør det muligt for dem at blive aktive på arbejdsmarkedet – også i tilfælde, hvor der ikke er nogen ledige stillinger inden for netop deres område i den medlemsstat, der yder dem beskyttelse.

Dette forslag harmonerer med "handlingsplanen for integration af tredjelandsstatsborgere"[12], hvori der skabes fælles politiske rammer, som kan være til hjælp for medlemsstaterne, når de videreudvikler og styrker deres nationale politikker for integration af tredjelandsstatsborgere, herunder højt kvalificerede.

Reglerne om udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002 og finder anvendelse på dette forslag.

- **Sammenhæng med andre EU-politikker**

I dette forslag sigtes der mod at etablere en attraktiv ordning i hele EU for højt kvalificerede arbejdstagere i tråd med EU's politikker for uddybning og opgradering af det indre marked[13]. En politik, der går ud på at tiltrække højt kvalificerede arbejdstagere, harmonerer med og supplerer de politikker, der skal fremme EU-borgernes mobilitet inden for EU, og

---

10 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU af 15. maj 2014 om indrejse- og opholdsbetingelser for virksomhedsinternt udstationerede tredjelandsstatsborgere (EUT L 157 af 27.5.2014, s. 1).

11 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdet) (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

12 COM(2016)377 final.

13 Meddelelse af 28. oktober 2015 om "Opgradering af det indre marked", COM(2015) 550 final.

understøttes af forordning (EU) nr. 492/2011[14], forordning (EU) 2016/589 ("Eures-forordningen")[15] og den kommende pakke vedrørende arbejdskraftens mobilitet for så vidt angår koordinering af social sikring. Den supplerer desuden de politikker, der skal forbedre og opgradere EU-arbejdstagernes kvalifikationer og sikre anerkendelse af disse kvalifikationer på baggrund af en bedre integration af dem på arbejdsmarkedet. En større pulje af til rådighed værende kvalifikationer gavner EU's økonomi som helhed, og konsekvenser for EU-arbejdstagerne med hensyn til flytning forventes at være begrænsede for højt kvalificerede arbejdstageres vedkommende. Med den kommende dagsordenen for nye kvalifikationer i EU[16] tages der hånd om det omfattende spørgsmål om anerkendelse af kvalifikationer, og den er således også relevant for højt kvalificerede arbejdstagere under det blå EU-kort, da disse personer ofte løber ind i forhindringer og høje omkostninger, når de søger anerkendelse af kvalifikationer, som de har erhvervet i tredjelande. Alle disse initiativer bidrager til EU's vækststrategi i overensstemmelse med Europa 2020-prioriteterne.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Dette forslag vedrører betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold og procedurerne for udstedelse af de nødvendige tilladelser i forbindelse med arbejde, der kræver høje kvalifikationer. Der fastsættes desuden betingelser for, hvornår en tredjelandsstatsborger kan opholde sig i en anden medlemsstat. Derfor er et egnet retsgrundlag artikel 79, stk. 2, litra a) og b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) kombineret med artikel 79, stk. 1, i samme traktat.

I henhold til protokol 21, der er knyttet som bilag til traktaterne, kan Det Forenede Kongerige og Irland inden for tre måneder efter, at et forslag eller initiativ er blevet fremlagt, eller når som helst efter vedtagelsen af det underrette Rådet om, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af den pågældende foreslåede foranstaltning. Ingen af disse medlemsstater har udøvet deres ret til at deltage i direktivet om det blå EU-kort. I henhold til protokol 22, der er knyttet som bilag til traktaterne, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af foranstaltninger, der er baseret på denne artikel[17].

Beslutninger om økonomiske migranters adgang er en delt kompetence mellem EU og medlemsstaterne. Navnlig gælder det, at foranstaltninger, der foreslås på området for lovlig migration ikke "berører […] medlemsstaternes ret til at fastlægge antallet af tredjelandsstatsborgere, der kan indrejse fra tredjelande på deres område for at søge arbejde som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende" (artikel 79, stk. 5, i TEUF).

• Nærhedsprincippet

Udfordringen med at forbedre evnen til at tiltrække og fastholde dygtig arbejdskraft fra lande uden for EU er blevet større og er en udfordring, som alle medlemsstater står over for. Hver

[14] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT L 141 af 27.5.2011, s 1).

[15] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/589 af 13. april 2016 om et europæisk arbejdsformidlingsnet (Eures), arbejdstageres adgang til mobilitetstjenester og øget integrering af arbejdsmarkederne og om ændring af forordning (EU) nr. 492/2011 og (EU) nr. 1296/2013 (EUT L 107 af 22.4.2016, s. 1).

[16] COM(2016) 381 final.

[17] Direktiv 2009/50/EF er ikke bindende for Det Forenede Kongerige, Irland og Danmark.

enkelt medlemsstat kunne godt fortsat beholde sit eget nationale system for højt kvalificerede arbejdstagere, men dette ville ikke gøre EU mere tiltrækkende som helhed. Navnlig hvis man sammenligner EU med andre vigtige destinationer, hvor der anlægges en mere ensartet tilgang, er medlemsstater, som handler på egen hånd – i særdeleshed mindre medlemsstater – ikke klædt ordentligt på til at klare sig i den internationale konkurrence om højt kvalificerede arbejdstagere.

Den nuværende fragmenterede situation med divergerende og parallelle nationale regler, der gælder for den samme kategori af tredjelandsstatsborgere på tværs af medlemsstaterne, er hverken virkningsfuld eller effektiv for nogen af de involverede parter. Både ansøgerne og arbejdsgiverne skal navigere inden for et komplekst retsgrundlag med deraf følgende omkostninger og administrative byrder, som navnlig tynger SMV'er hårdt. Desuden ville det være lettere og mere omkostningseffektivt, hvis medlemsstaternes myndigheder anvendte det samme klare og enkle regelsæt ved vurdering af ansøgninger fra højt kvalificerede arbejdstagere om ophold og arbejde.

Hvis EU står sammen som aktør over for resten af verden, kan vi opnå stordriftsfordele og således klare os bedre i konkurrencen med andre vigtige destinationer om det begrænsede udbud af højt kvalificerede arbejdstagere. Med dette forslag sigtes der mod at gøre EU mere tiltrækkende ved at indføre en fælles, gennemsigtig, fleksibel og strømlinet ordning for højt kvalificerede arbejdstagere i hele EU. I forslaget sendes der et klart budskab til alle højt kvalificerede arbejdstagere om, at EU byder dem velkommen, ved at tilbyde dem og deres familier klare og hurtige indrejseprocedurer kombineret med attraktive opholdsbetingelser.

Derudover gælder det, at kun gennem en indsats på EU-plan kan vi give højt kvalificerede arbejdstagere mulighed for nemt at flytte mellem, opholde sig i og arbejde i flere EU-medlemsstater. Mobilitet internt i EU bidrager til, at vi bedre kan reagere på behov for højt kvalificerede arbejdstagere og afhjælpe mangel på kvalificeret arbejdskraft. Derimod kan nationale ordninger i sagens natur ikke tilbyde denne mulighed for hurtigt og nemt at flytte fra én medlemsstat til en anden, hvis der opstår mangel på arbejdskraft, eller nye muligheder for beskæftigelse dukker op.

Selv med en harmoniseret ordning for hele EU og afskaffelse af parallelle nationale ordninger vil medlemsstaterne beholde kompetence på visse områder, såsom deres traktatbaserede beføjelser til at fastlægge antallet af indrejsetilladelser til tredjelandsstatsborgere, der kommer fra tredjelande til deres område for at søge arbejde. Det vil desuden være muligt for medlemsstaterne at indføre arbejdsmarkedstest i situationer, hvor deres arbejdsmarked oplever alvorlig uro med bl.a. høj arbejdsløshed i bestemte erhverv eller sektorer. I øvrigt vil medlemsstaterne selv have kontrol over løntærsklens højde – selv om den harmoniseres yderligere med nedre og øvre grænser – idet den beregnes som et nationalt gennemsnit af lønningerne, og også have kontrol over de job, hvor der er mangel på arbejdskraft, og for hvilke der anvendes en lavere tærskel.

I betragtning af alle disse hensyn overholder forslaget nærhedsprincippet.

- **Proportionalitet**

Dette forslag vedrører betingelser, procedurer og rettigheder i forbindelse med indrejse for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, der udgør elementer af en fælles indvandringspolitik i overensstemmelse med artikel 79 i TEUF. Der findes allerede regler for denne gruppe af tredjelandsstatsborgere på EU-plan, som anvendes parallelt med nationale regler. Der er imidlertid behov for at ændre førstnævnte regelsæt for at tage hånd om de udpegede problemer og opnå direktivets mål fuldt ud, mens indholdet og udformningen af EU's foranstaltninger fortsat bør begrænses til det, der er nødvendigt for at opnå disse mål.

I forslaget sikres der balance mellem på den ene side styrkede rettigheder, bl.a. med hensyn til mobilitet inden for EU i kraft af øget harmonisering, og på den anden side en mere rummelig ordning takket være yderligere lempelser af indrejseprocedurerne (herunder lavere løntærskler, så målgruppen udvides), og samtidigt indrømmes medlemsstaterne en vis fleksibilitet med hensyn til at tilpasse ordningen efter deres nationale situation.

Den administrative byrde, som medlemsstaterne pålægges med hensyn til ændring af lovgivning og øget samarbejde, vil være moderat, da ordningen med det blå EU-kort allerede eksisterer, og i øvrigt opvejes byrden af fordelene.

- **Valg af retsakt**

Den valgte retsakt er et nyt direktiv om ophævelse og erstatning af det nuværende direktiv om det blå EU-kort. Dette sikrer medlemsstaterne en grad af fleksibilitet med hensyn til gennemførelse og anvendelse. Et direktiv er bindende med hensyn til det resultat, der skal opnås, men giver medlemsstaterne fleksibilitet for så vidt angår former og metoder til at gennemføre målene i deres nationale retssystem og generelle sammenhæng. Der er ikke fremsat nogen begrundelse for at gå fra et direktiv til en umiddelbart gældende forordning.

Ikkebindende foranstaltninger vil have for begrænset en virkning, da potentielle ansøgere og virksomheder i EU fortsat vil stå over for en lang række forskellige indrejseregler.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Den første rapport om gennemførelsen af direktivet om det blå EU-kort[18] blev fremlagt i maj 2014, og heri vurderes det, om den nationale lovgivning er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser. Konklusionen var, at der blandt medlemsstaterne er stor variation med hensyn til antallet af udstedte blå EU-kort på grund af de politiske valg i medlemsstaterne, som anvender og promoverer det blå EU-kort på meget forskellige måder og i visse tilfælde favoriserer deres parallelle nationale ordninger. I det nuværende direktiv om det blå EU-kort fastsættes der kun minimumsstandarder, idet medlemsstaterne overlades et stort råderum i kraft af mange skønsmæssige bestemmelser og henvisninger til national lovgivning. I rapporten fastslås det desuden, at der er en række mangler for så vidt angår gennemførelsen, og at medlemsstaterne mere specifikt har set stort på deres rapporteringsforpligtelser i henhold til direktivet. Disse mangler er blevet drøftet med medlemsstaterne i netværket af nationale kontaktpunkter og på kontaktgruppemøder.

I en yderligere evaluering foretaget af Kommissionen i 2015-2016 blev den første rapport opdateret og præciseret. Konklusionen er, at det blå EU-kort i sin nuværende form ikke realiserer sit potentiale til at tilføje værdi til de konkurrerende og komplementære nationale ordninger for højt kvalificerede arbejdstagere[19].

- **Høringer af interesserede parter**

Mellem den 27. maj og den 30. september 2015 blev der foretaget en offentlig onlinehøring om det blå EU-kort og EU's politikker for arbejdskraftmigration. Der kom i alt 610 svar på

[18] Meddelelse af 22. maj 2014 om gennemførelsen af direktiv 2009/50/EF, COM(2014) 287 final.

[19] Se bilag 5 i den medfølgende konsekvensanalyse.

selve spørgeskemaet og 15 skriftlige bidrag fra en bred vifte af repræsentanter for alle relevante interessenter[20]. Der blev indhentet bidrag fra EU-borgere, organisationer og tredjelandsstatsborgere (der opholdt sig i eller uden for EU) samt arbejdsgivere (både multinationale selskaber og SMV'er), sammenslutninger af disse, private og offentlige arbejdsformidlingstjenester, fagforeninger, ministerier, regionale og lokale myndigheder, journalister, akademikere, internationale organisationer, organisationer eller myndigheder i oprindelseslandene, arbejdsmarkedets parter og andre civilsamfundsaktører. Derudover er der afholdt en række bilaterale møder og gruppemøder med centrale medlemsstater, repræsentanter for erhvervslivet, eksperter på området, arbejdsmarkedets partnere og internationale organisationer (OECD, UNHCR, IOM). Den 3. december 2015 blev der i samarbejde med arbejdsmarkedsobservatoriet og den permanente studiegruppe "Indvandring og integration" under Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg afholdt en særlig workshop med deltagelse af arbejdsmarkedets parter på nationalt plan. En ekstern kontrahent gennemførte flere andre høringsaktiviteter blandt udvalgte nationale myndigheder, arbejdsgiverorganisationer, fagforeninger og andre organisationer i oprindelseslande.

Der er taget hensyn til resultaterne under hele revisionen, hvilket også afspejles i rapporten med konsekvensanalysen.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Kommissionen nedsatte en ekspertgruppe om økonomisk migration[21] for at understøtte den fremtidige udvikling af politikker på området. På gruppens første møde den 25. marts 2015 drøftede eksperterne, hvordan arbejdskraftmigrationen kan håndteres bedre på EU-plan, og hovedemnet var revisionen af det blå EU-kort. På ekspertgruppens andet møde den 7. december 2015 blev der fokuseret på de politiske løsningsmodeller for et revideret blåt EU-kort[22].

Derudover afholdt Det Europæiske Migrationsnetværks ekspertgruppe om højtkvalificerede migranter den 13. november 2015 et møde med eksperter fra medlemsstaterne. Formålet var en teknisk drøftelse af problemstillinger vedrørende det blå EU-kort, de parallelle nationale ordninger for højt kvalificerede arbejdstagere og samspillet mellem disse ordninger.

- **Konsekvensanalyse**

Ved udarbejdelsen af forslaget er en lang række politiske løsningsmodeller blevet undersøgt, hvoraf flere allerede blev afskrevet ved den første vurdering. Disse drejede sig om at ophæve direktivet om det blå EU-kort, introducere et pointbaseret system til tilkendegivelse af interesse og udvide anvendelsesområdet til internationale tjenesteudbydere.

Overvejede løsningsmodeller

Tilbage var der følgende løsningsmodeller, som blev vurderet nærmere:

0) Basisscenariet

[20] Resultaterne og bidragene er tilgængelige online.

[21] Kommissionens register over ekspertgrupper: E03253.

[22] En oversigt over medlemmer, møddereferater og skriftlige bidrag fra medlemmerne findes på: http://ec.europa.eu/transparency/regexpert/index.cfm?do=groupDetail.groupDetail&groupID=3253

Det nuværende blå EU-kort anvendes fortsat uden lovgivningsændringer. De overvågnings- og håndhævelsesaktiviteter, der er fastsat i gældende lovgivning, videreføres, og det samme gælder for aktiviteter, der skal lette tværnational anerkendelse af udenlandske kvalifikationer enten mellem medlemsstater eller i samarbejde med tredjelande gennem udveksling af bedste praksis og yderligere vejledning til de nationale myndigheder.

1) Udvidelse af anvendelsesområdet ved at gøre det tilgængeligt for en væsentlig bredere gruppe af arbejdstagere, herunder (visse) arbejdstagere med kvalifikationer på mellemhøjt niveau

Denne løsningsmodel vil også gøre det blå EU-kort tilgængeligt for visse arbejdstagere med kvalifikationer på mellemhøjt niveau, idet løn og kvalifikationer vil blive betragtet som alternative i stedet for kumulative betingelser. Arbejdstagernes rettigheder vil ikke blive forbedret væsentligt i forhold til det nuværende niveau.

2) Ændring af indrejsebetingelserne og rettighederne uden at udvide anvendelsesområdet ud over højt kvalificerede arbejdstagere

Denne løsningsmodel består af tre delmodeller afhængigt af målgruppen (bredere kontra mere selektiv) og holder sig inden for det nuværende direktivs anvendelsesområde og grundlæggende rammer, idet der dog indføres lempelser i alle delmodeller med hensyn til betingelser, procedurer og rettigheder.

- 2a) Gøre det blå EU-kort tilgængeligt for en bredere gruppe af højt kvalificerede arbejdstagere

Denne delmodel vil øge mængden af højt kvalificerede arbejdstagere, der er berettiget til det blå EU-kort, lette indrejse og sikre bedre rettigheder med hensyn til ophold og mobilitet. Medlemsstaterne vil fortsat have et begrænset råderum med hensyn til national tilpasning af ordningen, men parallelle nationale ordninger vil blive afskaffet.

- 2b) Gøre det blå EU-kort til et redskab, der tiltrækker en udvalgt gruppe af særlig højt kvalificerede arbejdstagere

Denne løsningsmodel vil gøre det blå EU-kort til et selektivt middel for de særlig højt kvalificerede. Berettigede arbejdstagere vil nyde godt af hurtig og nem indrejse og omfattende rettigheder. Parallelle nationale ordninger vil fortsat være tilladt.

- 2c) Indføre et blåt EU-kort med to niveauer, der henvender sig til forskellige højt kvalificerede arbejdstagere med kvalifikationer på forskellige niveauer

Denne delmodel vil være en kombination af de tidligere omtalte delmodeller, idet der indføres et blåt EU-kort med to niveauer, der passer til to forskellige kategorier af højt kvalificerede arbejdstagere. Det første niveau gælder for en bred gruppe af højt kvalificerede arbejdstagere, mens det andet og mere selektive niveau giver hurtigere adgang til langvarige ophold og øget mobilitet inden for EU. Parallelle nationale ordninger vil blive afskaffet.

3) En fælles standardversion af det blå kort for hele EU

Ved denne løsningsmodel vil der blive indført et sæt standardregler for det blå kort, der gælder for alle EU-medlemsstaterne. Medlemsstaterne vil ikke have noget råderum med hensyn til at tilpasse nogen af betingelserne eller andre bestemmelser for det blå EU-kort til forholdene på det nationale arbejdsmarked. Et blåt EU-kort udstedt af en medlemsstat

anerkendes gensidigt af alle medlemsstater og sikrer ubegrænset mobilitet inden for EU. Parallelle nationale ordninger vil blive afskaffet.

Horisontale/parallelle lovgivningsmæssige løsningsmodeller

Der er også gjort overvejelser om en række horisontale lovgivningsmæssige løsningsmodeller og en enkelt ikkelovgivningsmæssig model. Disse løsningsmodeller kan anvendes selvstændigt som et supplement til basisscenariet eller kombineres med en af de lovgivningsmæssige løsningsmodeller:

a) Ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger, der skal gøre det blå EU-kort mere virkningsfuldt

Ved denne løsningsmodel sigtes der mod at fremme gennemførelsen af det blå EU-kort og det praktiske samarbejde mellem medlemsstaterne, ligesom der lægges øget vægt på at promovere kortet som brand gennem udveksling af oplysninger og reklameaktiviteter. Modellen vil omfatte praktiske foranstaltninger, der skal gøre det lettere at bruge ordningen med det blå EU-kort ved at fremme anerkendelse af udenlandske kvalifikationer og forbedre matchningen af kvalifikationer og job.

b) Lovgivningsmæssig foranstaltning, der medtager innovative iværksættere i det blå EU-korts anvendelsesområde

Denne løsningsmodel vil udvide anvendelsesområdet for det blå EU-kort fra kun at omfatte højt kvalificerede ansatte arbejdstagere til også at omfatte innovative iværksættere (og dermed selvstændige), og der vil blive fastsat separate indrejsebetingelser og rettigheder (herunder eventuelt mobilitet inden for EU) for denne gruppe inden for direktivets rammer.

c) Lovgivningsmæssig foranstaltning, der medtager højt kvalificerede personer, som er omfattet af international beskyttelse, og asylansøgere i det blå EU-korts anvendelsesområde

Denne løsningsmodel vil give adgang til det blå EU-kort for andre kategorier af migranter, som ansøger om eller har fået international beskyttelse. Der skelnes mellem to vigtige underkategorier og delmodeller, som enten i) kun omfatter personer, der er omfattet af international beskyttelse (flygtninge og personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse), eller ii) også omfatter asylansøgere.

Foretrukken løsningsmodel

Efter analysen af de tilbageværende løsningsmodellers konsekvenser, virkningsfuldhed og effektivitet er den foretrukne løsningsmodel 2a) kombineret med de horisontale modeller a) (ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger) og c), undermodel i) (hvor kun personer, som er omfattet af international beskyttelse, medtages i anvendelsesområdet). Den foretrukne løsningsmodel består således af følgende hovedelementer: ændre indrejsebetingelserne og gøre det blå EU-kort tilgængeligt for en bredere gruppe af højt kvalificerede arbejdstagere; styrke de rettigheder, der er knyttet til det blå EU-kort, bl.a. med hensyn til mobilitet inden for EU; og undlade at udvide anvendelsesområdet, så det omfatter andre end højt kvalificerede arbejdstagere. Endvidere vil nationale ordninger for tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, ikke længere være tilladt. De lovgivningsmæssige foranstaltninger vil blive suppleret med ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger og eventuelt med, at det blå EU-kort gøres tilgængeligt for højt kvalificerede personer, der er omfattet af international beskyttelse.

I den foretrukne løsningsmodel opnås en fin balance mellem på den ene side stor rummelighed og fleksibilitet, så medlemsstaterne kan foretage tilpasninger til deres nationale situation og får gode muligheder for at erstatte parallelle nationale ordninger, og på den anden side yderligere fremme af procedurer, omfattende rettigheder, yderligere fremme af mobiliteten inden for EU og udbredt harmonisering. Således er den foretrukne løsningsmodel en velafvejet kombination af stor virkningsfuldhed og effektivitet og positive økonomiske og sociale konsekvenser. Disse positive konsekvenser vil blive optimeret, hvis modellen kombineres med ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger, som aktivt fremmer ordningen og forbedrer matchningen mellem arbejdsgivere og potentielle migranter.

Det anslåede antal ekstra tilladelser i forbindelse med denne løsningsmodel ligger på mellem 32 484 og 137 690 højt kvalificerede arbejdstagere (om året, sammenlagt for alle deltagende medlemsstater, variation afhængigt af den løntærskel, som de enkelte medlemsstater fastsætter). Dette vil få en anslået positiv årlig økonomisk indvirkning på mellem 1,4 mia. og 6,2 mia. EUR takket være yderligere højt kvalificerede arbejdstagere, der kommer til og arbejder i EU. Samlet set vil et højere antal nytilkomne højt kvalificerede arbejdstagere og et øget potentiale for at fastholde ung dygtig arbejdskraft, der er uddannet i EU, skabe en større pulje af højt kvalificerede arbejdstagere, som arbejdsgivere kan trække på for at udfylde huller, og dette vil få en positiv indvirkning på EU's vækst og konkurrenceevne. Kombineret med bedre muligheder for jobmobilitet og mobilitet inden for EU vil dette lette rekrutteringen for SMV'er og gøre det billigere og nemmere for dem at afhjælpe mangel på arbejdskraft og sætte skub i deres vækst. Der vil desuden være en positiv indvirkning på virksomhedernes kapacitet på området for forskning og udvikling og på EU's samlede kapacitet inden for innovation, forskning og iværksætteri. Denne løsningsmodels høje effektivitet vil desuden mindske den administrative byrde i forbindelse med brugen af den.

De sociale konsekvenser vil også være positive, idet EU-borgerne vil nyde godt af den positive indvirkning på den samlede økonomiske vækst i kraft af afhjælpning af mangel på kvalificeret arbejdskraft og kompetencer, hvilket indirekte kan bidrage til at styrke den videnbaserede økonomi og jobskabelsen i EU. Da denne model målrettes mod højt kvalificerede arbejdstagere, reguleres af efterspørgslen og er forholdsvis selektiv, og da den har hensigtsmæssige indbyggede garantier, forventes de potentielle konsekvenser for EU-arbejdstagerne med hensyn til flytning at være begrænsede. Indehavere af blå EU-kort vil opleve en positiv indvirkning, hvad angår retten til familiesammenføring, opnåelse af status som fastboende udlænding og mobilitet inden for EU. Der kan også ventes en positiv social indvirkning som følge af inddragelsen af personer, som er omfattet af international beskyttelse, da højt kvalificerede personer blandt disse ved at få et blåt EU-kort vil blive mere synlige for arbejdsgivere i deres værtsmedlemsstat og desuden vil kunne få adgang til arbejdsmarkedet i andre medlemsstater end den, som yder dem beskyttelse. Dette fremmer deres deltagelse på arbejdsmarkedet, hvilket gavner deres integration og deres evne til at forsørge sig selv.

Udtalelse fra Udvalget for Forskriftskontrol

Den 5. februar 2016 blev konsekvensanalysen forelagt Udvalget for Forskriftskontrol, og der blev afholdt et møde den 2. marts 2016. Udvalget afgav en første (negativ) udtalelse den 4. marts 2016. Konsekvensanalysen blev forelagt udvalget igen den 14. marts, og den 18. marts 2016 afgav udvalget en anden (positiv) udtalelse. Udvalget fremhævede følgende vigtige områder med plads til forbedring i sine udtalelser, og der er taget hensyn til udtalelserne som følger:

a) Afklaring af de belyste problemer og deres EU-dimension

Rapporten med konsekvensanalysen er blevet forbedret med hensyn til analysen af den nuværende og fremtidige mangel på arbejdskraft i hele EU og af, hvordan den kan afhjælpes effektivt af det reviderede blå EU-kort og navnlig i kraft af øget mobilitet inden for EU for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande. Der er også foretaget en afklaring af samspillet mellem mobilitet inden for EU for EU-borgere og mobilitet for højt kvalificerede arbejdstagere og den udstrækning, hvori de begge bidrager til at afhjælpe manglen på kvalifikationer og arbejdskraft. Der er tilføjet flere tal og foretaget yderligere analyser for bedre at kunne dokumentere behovet for en EU-indsats for at tiltrække højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande og skabe merværdi for EU sammenlignet med, hvad der kan opnås med nationale ordninger. Samspillet mellem revisionen af det blå EU-kort og forholdene for andre migrantkategorier såsom personer, som er omfattet af international beskyttelse/asylansøgere, tjenesteudbydere og iværksættere er blevet analyseret nærmere, og det samme gælder behovet for, at de kan omfattes af kortets anvendelsesområde.

b) Afklaring af målsætningerne og de politiske løsningsmodeller

De overordnede og specifikke målsætninger er blevet revideret for at sikre bedre overensstemmelse med både problemafgrænsningen og de foreslåede løsningsmodeller. Den bagvedliggende logik i de politiske løsningsmodeller er blevet beskrevet, og præsentationen er blevet forenklet. Begrundelserne for at se bort fra bestemte løsningsmodeller på forhånd er blevet uddybet, og screeningen og udvælgelsen af løsningsmodeller er blevet forbedret.

c) Fokusering af konsekvensanalysen på de vigtigste arbejdsmarkedsmæssige aspekter

Præsentationen af konsekvensanalysen er blevet forenklet og gjort mere læsevenlig, og der fokuseres mere tydeligt på arbejdsmarkedsmæssige aspekter og økonomiske konsekvenser. Konsekvenserne for hver enkelt medlemsstat er så vidt muligt blevet udpeget. Forskellene mellem de forskellige løsningsmodeller og basisscenariet er blevet fremhævet mere tydeligt. Der foreligger stadig kun begrænsede kvantitative data, men der er foretaget analyser af de administrative omkostninger og fordelene for forskellige interessenter. Der er udvalgt en foretrukken model, som består af en politisk løsningsmodel og en række horisontale elementer, og dette er sket i kraft af en gradvis eliminering af løsningsmodeller på basis af klare og objektive kriterier.

- **Grundlæggende rettigheder**

Dette initiativ er fuldt ud i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder og fremmer en række af de rettigheder, der er nedfældet i det. Det bidrager navnlig til at sikre retten til respekt for privatliv og familieliv (artikel 7) – i kraft af styrkede bestemmelser med hensyn til familiesammenføring for højt kvalificerede arbejdstagere – og retten til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv (artikel 15, stk. 1). Det harmonerer også fuldt ud med rettighederne vedrørende arbejdsvilkår (artikel 15, stk. 3) og arbejdstageres rettigheder (artikel 27 til 36), da det opretholder højt kvalificerede arbejdstageres ret til ligebehandling med hensyn til arbejdsvilkår, adgang til social sikring, uddannelse og erhvervsuddannelse samt adgang til varer og tjenesteydelser. Forenelighed med artikel 47 (adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol) sikres fuldt ud, da de nuværende bestemmelser i det blå EU-kort opretholdes med hensyn til retten til at appellere, hvis en ansøgning afvises, og retten til at blive informeret om begrundelsen for afvisningen.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for EU's budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelse og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

Kommissionen vil holde øje med, at alle deltagende medlemsstater gennemfører bestemmelserne korrekt og effektivt i den nationale lovgivning. I hele gennemførelsesfasen vil Kommissionen tilrettelægge regelmæssige kontaktudvalgsmøder med alle medlemsstaterne. Kommissionen vil forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, hvori den evaluerer gennemførelsen af det blå EU-kort og dets funktionsmåde og effekt tre år efter fristen for gennemførelse og derefter hvert tredje år.

Anvendelsen af direktivet om det blå EU-kort vil blive overvåget og holdt op mod de vigtigste politiske målsætninger ved brug af en række relevante og målbare indikatorer baseret på lettilgængelige, anerkendte og troværdige datakilder. Formidling af flere former for oplysninger gøres obligatorisk i det reviderede direktiv for at sikre mere rettidig og pålidelig fremlæggelse af dem. Dette vil øge oplysningernes værdi i forbindelse med overvågning og evaluering af politikken for højt kvalificerede migranter. Endvidere vil udvekslingen af oplysninger via de nationale kontaktpunkter om det blå EU-kort blive forbedret.

- **Forklarende dokumenter**

Det foreslåede direktiv har et bredt anvendelsesområde for så vidt angår de højt kvalificerede tredjelandsstatsborgere, som det dækker. Det rummer også et større antal retlige forpligtelser end det nuværende direktiv 2009/50/EF. På denne baggrund og i betragtning af, at forslaget indeholder bestemmelser om en række grupper, der endnu ikke obligatorisk er omfattet af den nuværende retlige ramme, er der behov for forklarende dokumenter, herunder en tabel med sammenligning af de nationale bestemmelser og direktivets bestemmelser, der ledsager meddelelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, så de gennemførelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne har føjet til den eksisterende lovgivning, nemt kan identificeres.

- **Detaljeret redegørelse for forslagets bestemmelser**

Kapitel I – GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1 – Genstand

Formålet med forslaget er at fastlægge betingelserne for indrejse og ophold for tredjelandsstatsborgere, der ansøger om at opholde sig i EU med henblik på ansættelse i job, der kræver høje kvalifikationer, og som enten kommer fra et land uden for EU eller lovligt opholder sig i EU med en anden status, og deres familiemedlemmer, samt at fastlægge deres rettigheder. I forslaget fastlægges desuden de betingelser, hvorpå tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt i en medlemsstat i henhold til vilkårene i dette forslag, kan flytte til og opholde sig i andre medlemsstater sammen med deres familiemedlemmer. Denne bestemmelse er i bund og grund den samme som i direktiv 2009/50/EF, idet den dog er tilpasset for at tage hensyn til, at det blå EU-kort bliver det eneste middel til at udstede indrejsetilladelse til højt kvalificerede tredjelandsstatsborgere.

Artikel 2 – Definitioner

I denne artikel fastlægges de definitioner, der anvendes i forslaget, og som i vidt omfang er de samme som i andre nuværende direktiver om lovlig migration. Der angives en definition af "beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere", som erstatter begrebet "højt kvalificeret beskæftigelse" i det nuværende direktiv. Der henvises til lønnet beskæftigelse, i

overensstemmelse med national lovgivning og praksis, af en person med de nødvendige kompetencer, som dokumenteres ved "højere faglige kvalifikationer". Sidstnævnte kan attesteres ved enten "kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution" (dvs. færdiggørelse af en videregående uddannelse ud over sekundærniveauet eller en tilsvarende videregående uddannelse, svarende til mindst niveau 6 i ISCED[23] 2011 eller niveau 6 i den europæiske referenceramme for kvalifikationer) eller ved "højere faglige færdigheder" (dvs. færdigheder attesteret ved mindst tre års erhvervserfaring på et niveau, der kan sammenlignes med kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution, og som er relevant for det arbejde/fag, der skal udføres/varetages). Det krævede niveau for kvalifikationer forbliver uændret, men det bliver obligatorisk for medlemsstaterne at anerkende erhvervserfaring som et alternativ til kvalifikationer fra en uddannelsesinstitution. Endvidere er den konkrete henvisning til ISCED- og EQF-niveauer et nyt element, som skal skabe øget klarhed.

Som noget nyt i forhold til direktiv 2009/50/EF gives der en definition af begrebet "forretningsaktivitet" for at fastslå, hvilke erhvervsaktiviteter indehavere af det blå EU-kort kan udføre under overholdelse af de særlige bestemmelser om kortvarig mobilitet i andre medlemsstater (se artikel 19).

Artikel 3 – Anvendelsesområde

I lighed med direktiv 2009/50/EF omfatter forslaget ikke EU-borgere, tredjelandsstatsborgere, som er fastboende udlændinge i EU, der ønsker at flytte til en anden medlemsstat, sæsonarbejdere eller udstationerede arbejdstagere. Da der potentielt kan være overlapninger mellem anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801[24] og nærværende direktivs anvendelsesområde, udelukkes tredjelandsstatsborgere, der ansøger om ophold i en medlemsstat som forskere i betydningen i direktiv (EU) 2016/801 for at gennemføre et forskningsprojekt, udtrykkeligt fra direktivets anvendelsesområde i denne artikel. Når de først har fået adgang i henhold til direktiv (EU) 2016/801, kan forskere, som opholder sig lovligt i EU, dog i henhold til dette direktiv ansøge om et blåt EU-kort til andre formål end dem, der er omfattet af direktiv (EU) 2016/801.

Som en ændring af direktiv 2009/50/EF gælder det, at alle tredjelandsstatsborgere, som er familiemedlemmer til EU-borgere, får adgang til det blå EU-kort for at gøre det muligt for dem at påtage sig beskæftigelse, der kræver høje kvalifikationer, og tage på forretningsrejser i andre medlemsstater, uanset om EU-borgeren ledsager dem. Disse højt kvalificerede tredjelandsstatsborgere, som er familiemedlemmer til EU-borgere, har de samme erhvervsmæssige behov for mobilitet inden for EU på kort og lang sigt som andre højt kvalificerede tredjelandsstatsborgere, og de bør ikke nægtes den mulighed for at ansøge om det blå EU-kort, som de ville have haft i deres oprindelsesland, blot fordi de opholder sig lovligt i EU som familiemedlemmer til EU-borgere.

Det foreslåede direktiv gælder fortsat ikke for personer, der søger international beskyttelse og afventer en afgørelse om deres status, eller for personer, som nyder midlertidig beskyttelse eller udelukkende opholder sig midlertidigt i en medlemsstat. Som noget nyt omfatter det dog personer, som er omfattet af international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU ("direktivet om anerkendelse af flygtninge"). De vil kunne ansøge om et blåt EU-kort på lige fod med andre tredjelandsstatsborgere, idet de bibeholder alle deres rettigheder som personer,

[23] UNESCO's internationale standardklassifikation af uddannelser.

[24] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801 af 11. maj 2016 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, og au pair-ansættelse (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 21).

der er omfattet af beskyttelse (se også bemærkningerne vedrørende artikel 15 og 16). Endvidere gælder det, at tredjelandsstatsborgere, der skal genbosættes i en medlemsstat under fremtidige EU-ordninger, og som tildeles rettigheder som dem, der er fastlagt i direktivet om anerkendelse af flygtninge, skal have adgang til det blå EU-kort. Højt kvalificerede personer, som er omfattet af international beskyttelse, vil dermed blive mere tilgængelige for arbejdsgivere og kunne påtage sig beskæftigelse på mere målrettet vis i overensstemmelse med deres kvalifikationer og uddannelse og således udfylde huller i sektorer og fag i enhver medlemsstat. Herved kan de deltage aktivt på arbejdsmarkedet, hvilket fremmer deres integration, og lettere forsørge sig selv. Desuden undgås det, at deres kvalifikationer går til spilde, hvis der ikke er nogen ledige stillinger inden for netop deres fagområde i den medlemsstat, som yder dem beskyttelse, hvilket fører til en mere effektiv fordeling på arbejdsmarkedet. Ved den kommende revision af direktivet om anerkendelse af flygtninge vil de nødvendige referencer og ændringer blive indført for at sikre overensstemmelse.

Der tilføjes desuden en bestemmelse for at beskytte internationale aftaler, som EU og/eller dets medlemsstater har indgået, for at sikre etisk forsvarlig rekruttering, dvs. beskytte sektorer, der mangler personale, i udviklingslande.

I modsætning til direktiv 2009/50/EF tillader det nye forslag ikke medlemsstaterne at have parallelle nationale ordninger for den samme gruppe af højt kvalificerede arbejdstagere. For at gøre det blå EU-kort til en reel ordning for hele EU forpligtes medlemsstaterne til at udstede et blåt EU-kort i stedet for en national tilladelse til højt kvalificerede arbejdstagere, som er omfattet af dens anvendelsesområde. Medlemsstaterne må kun udstede nationale tilladelser til arbejdstagere fra tredjelande, som ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, og kun inden for de begrænsninger, der er fastsat i anden EU-lovgivning på området for lovlig migration.

Artikel 4 – Gunstigere bestemmelser

Forslaget harmoniserer indrejsebetingelserne og -procedurerne for tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dets anvendelsesområde, og disses familiemedlemmer og for deres efterfølgende mobilitet i andre medlemsstater.

Medlemsstaterne må dog stadig gerne sikre mere gunstige vilkår med hensyn til rettigheder, navnlig hvad angår ligebehandling (artikel 15) og familiemedlemmers rettigheder (artikel 16). Medlemsstaterne må også gerne anlægge en mere lempelig tilgang til situationer med midlertidig arbejdsløshed (artikel 14) og tilladt fravær fra området, når man først har opnået status som fastboende udlænding (artikel 17, stk. 5). Derudover må medlemsstaterne gerne indføre mere gunstige bestemmelser om proceduremæssige garantier (artikel 10).

Kapitel II – BETINGELSER FOR INDREJSE

Artikel 5 – Indrejsekriterier

I artikel 5 fastlægges de betingelser, som ansøgeren skal opfylde for at få indrejsetilladelse som indehaver af et blåt EU-kort. Ud over de generelle betingelser, som minder om dem, der findes i direktiv 2009/50/EF og anden gældende lovgivning om lovlig migration (dvs. at have et gyldigt rejsedokument og en sygeforsikring og ikke udgøre en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden), gælder der bl.a. følgende særlige betingelser:

– *Stk. 1*, litra a): en ansættelseskontrakt eller et bindende ansættelsestilbud med en varighed af mindst et halvt år i den pågældende medlemsstat, da mulighederne for indrejse reguleres af

efterspørgslen. Kontraktens/tilbuddets krævede varighed afkortes fra et år til et halvt år sammenlignet med det nuværende direktiv. Formålet med denne betingelse er at garantere en vis kontinuitet i opholdet og beskæftigelsen og samtidigt sikre fleksibilitet i tråd med arbejdsmarkedets behov og medlemsstaternes praksis. Imidlertid er det således, at mange nationale opholdstilladelser til højt kvalificerede arbejdstagere i dag udstedes med en gyldighedsperiode på mindre end et år, og at arbejdsgiverne typisk først tilbyder en prøveansættelse af kortere varighed for at sikre, at medarbejderen egner sig til stillingen, hvorefter ansættelsen kan forlænges, hvis prøveansættelsen er forløbet tilfredsstillende.

– *Stk. 1*, litra b): for lovregulerede erhverv gælder det ligesom i direktiv 2009/50/EF, at ansøgeren skal opfylde de krav, der er fastlagt i den nationale lovgivning for EU-borgeres udøvelse af det pågældende lovregulerede erhverv.

– *Stk. 1*, litra c), og *stk. 6*: For ikkeregulerede erhverv gælder det, at ansøgeren skal godtgøre, at vedkommende har de nødvendige højere faglige kvalifikationer, dvs. enten kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution eller højere faglige færdigheder. Medlemsstaterne skal lette validering og anerkendelse af dokumenter, der attesterer de pågældende højere faglige kvalifikationer. Ændringerne i forhold til direktiv 2009/50/EF beskrives i artikel 2.

– *Stk. 2:* Den løn, der anføres i ansættelseskontrakten, skal som minimum svare til en tærskel, som medlemsstaterne fastsætter inden for et interval på mellem 1,0 og 1,4 gange den gennemsnitlige bruttoårsløn i den pågældende medlemsstat. Denne tærskel er lavere end i direktiv 2009/50/EF (mindst 1,5 gange den gennemsnitlige bruttoårsløn i den pågældende medlemsstat og intet maksimum), hvorved ordningen med det blå EU-kort gøres væsentlig mere rummelig, idet et meget højere antal potentielle højt kvalificerede arbejdstagere omfattes[25]. Et fast interval øger harmoniseringseffekten, idet medlemsstaterne fortsat har et vist råderum til at fastsætte tærsklen under hensyntagen til de særlige forhold på deres arbejdsmarked, det gennemsnitlige indkomstniveau og forskelle med hensyn til indkomstfordeling. Brug af Eurostat-data (nationalregnskaber) som referencetal ved beregning af løntærsklen gøres obligatorisk for at øge gennemsigtigheden og harmoniseringen.

– *Stk. 4 og 5:* I disse bestemmelser indføres en obligatorisk nedre løntærskel (på 80 % af den generelle tærskel) for erhverv, hvor der er mangel på arbejdskraft, som udpeges af medlemsstaterne, og som tilhører de store grupper 1 og 2 i ISCO[26], samt for unge kandidater. I direktiv 2009/50/EF findes der kun en valgfri nedre løntærskel for erhverv, hvor der er mangel på arbejdskraft, på minimum 1,2 gange gennemsnitslønnen. Undtagelsen for unge kandidater – som ikke findes i direktiv 2009/50/EF – letter adgangen til det blå EU-kort for unge fagfolk, som sandsynligvis ikke har tilstrækkelig megen erhvervserfaring til at kræve en høj løn[27]. Denne lempelse harmonerer fint med de nylige ændringer af EU-lovgivningen om studerende (direktiv (EU) 2016/801), hvor det tillades kandidater at lede efter arbejde i værtsmedlemsstaten i mindst ni måneder.

Artikel 6 og 7 – Årsager til afslag og til inddragelse eller afslag på fornyelse af det blå EU-kort

---

25 En analyse af de forskellige løntærsklers indvirkning og "rummelighed" fremgår af bilag 7 og 14 i konsekvensanalysen til dette forslag, SWD(2016) 193.

26 De store grupper 1 og 2 i ISCO (den internationale stillingsklassifikation) omfatter henholdsvis ledere og fagfolk. http://www.ilo.org/public/english/bureau/stat/isco/intro.htm

27 Se bilag 7 til den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget, SWD(2016) 193.

I disse bestemmelser fastlægges de obligatoriske og valgfrie årsager til afslag og til inddragelse og afslag på fornyelse. Disse årsager er i vid udstrækning de samme som i direktiv 2014/66/EU med hensyn til virksomhedsinternt udstationerede, mens der er tilføjet en række bestemmelser sammenlignet med direktiv 2009/50/EF.

Mens medlemsstaterne i henhold til direktiv 2009/50/EF har ubegrænsede muligheder for at foretage en arbejdsmarkedstest, er dette i forslaget kun tilladt under omstændigheder, hvor en medlemsstats arbejdsmarked oplever alvorlige forstyrrelser, f.eks. høj arbejdsløshed inden for et bestemt erhverv eller en særlig sektor i en bestemt region inden for deres territorium. Hvis en medlemsstat agter at foretage arbejdsmarkedstest, skal den sende en underretning med en begrundelse til Kommissionen og informere ansøgere og arbejdsgivere om dette. Medlemsstaterne kan inddrage arbejdsmarkedets parter i vurderingen af omstændighederne med tilknytning til deres arbejdsmarked.

Kapitel III – DET BLÅ EU-KORT OG PROCEDURER

Artikel 8, 9, 10 og 11 – Det blå EU-kort, ansøgning om indrejse, proceduremæssige garantier og gebyrer

Ansøgere, hvis ansøgning den berørte medlemsstat har truffet en positiv afgørelse om, vil modtage en opholdstilladelse benævnt "det blå EU-kort", hvori betingelserne for, at de kan arbejde, er anført. Den normale gyldighedsperiode for det blå EU-kort er mindst to år. Kun hvis ansættelseskontrakten dækker en kortere periode, svarer det blå EU-korts gyldighedsperiode som minimum til ansættelseskontraktens længde plus tre måneder. Hvis et blåt EU-kort fornys, er gyldighedsperioden dog i alle tilfælde mindst to år. I henhold til direktiv 2009/50/EF kan medlemsstaterne vælge mellem en standardgyldighed på mellem et og fire år eller ansættelseskontraktens længde plus tre måneder, og dette gælder for både den første tilladelse og eventuelle fornyelser.

Ansøgninger om det blå EU-kort kan indgives enten uden for eller inden for medlemsstatens område – i sidstnævnte tilfælde dog på den betingelse, at ansøgeren befinder sig lovligt på medlemsstatens område uanset årsagen (dog under hensyntagen til de kategorier, der er udelukket fra anvendelsesområdet i henhold til artikel 3, stk. 2). Dette er mere generøst end i bestemmelserne i direktiv 2009/50/EF, som kun gør det muligt for medlemsstaterne at tillade tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold at ansøge inden for deres område.

Medlemsstaterne skal underrette ansøgeren om en afgørelse om vedkommendes ansøgning inden for 60 dage efter indgivelse af ansøgningen. Denne periode er blevet afkortet fra 90 dage i direktiv 2009/50/EF.

Medlemsstaterne kan beslutte at pålægge gebyrer for behandling af ansøgninger. Disse bør dog ikke være uforholdsmæssigt høje. Dette er en ny bestemmelse baseret på direktiv 2014/66/EU om virksomhedsinternt udstationerede.

Artikel 12 – Anerkendte arbejdsgivere

Der indføres et valgfrit system med "anerkendte arbejdsgivere", som der ikke findes bestemmelser om i direktiv 2009/50/EF. Anerkendelsesprocedurerne fastlægges på nationalt plan. De skal dog være gennemsigtige og må ikke indebære uforholdsmæssigt store administrative byrder og omkostninger for arbejdsgivere. Når en arbejdsgiver er blevet anerkendt i overensstemmelse med denne artikel, skal processen ved ansøgning om indhentning af et blåt EU-kort være hurtig (maksimalt 30 dage) og vedrøre proceduremæssige

forhold (dvs. ingen krav om dokumentation for kvalifikationer i forbindelse med ikkereglementerede erhverv og sygeforsikring).

Kapitel IV – RETTIGHEDER

Artikel 13 og 14 – Adgang til arbejdsmarkedet og midlertidig arbejdsløshed

Direktiv 2009/50/EF indeholder en bredspektret vifte af bestemmelser om adgang til arbejdsmarkedet og procedurerne i forbindelse hermed. I forslaget forenkles denne adgang: Indehavere af det blå EU-kort får fri adgang til højt kvalificeret beskæftigelse. Medlemsstaterne kan kun kræve, at de pågældende oplyser om skift af arbejdsgiver eller ændringer, som kan påvirke opfyldelsen af betingelserne for indrejse ved brug af det blå EU-kort. Formålet er at afklare den juridiske situation på tværs af medlemsstaterne og undgå unødvendige administrative byrder. Dette vil ikke påvirke medlemsstaternes mulighed for at inddrage eller afslå fornyelse et blåt EU-kort, hvis betingelserne ikke længere er opfyldt. Endvidere må indehavere af det blå EU-kort gerne udøve selvstændige aktiviteter, mens de er beskæftiget i kraft af deres blå EU-kort, som en mulig gradvis overgang til nyskabende iværksætteri. Denne ret ændrer ikke ved, at betingelserne for indrejse ved brug af det blå EU-kort hele tiden skal opfyldes, og derfor skal indehaveren af det blå EU-kort forblive i højt kvalificeret beskæftigelse.

Ligesom i direktiv 2009/50/EF tillades midlertidig arbejdsløshed, uden at det påvirker retten til ophold for en indehaver af et blåt EU-kort. Arbejdsløsheden må ikke vare i mere end tre måneder eller forekomme mere end én gang i løbet af det blå EU-korts gyldighed.

Artikel 15 og 16 – Ligebehandling og familiemedlemmer

Bestemmelserne om behandling af indehavere af det blå EU-kort på lige fod med statsborgere i medlemsstaterne svarer stort set til de rettigheder, der er fastsat i direktiv 2009/50/EF. Der er dog indført en række opdateringer for at matche de senere direktiver.

Der gøres undtagelser fra direktiv 2003/86/EF for at lette familiesammenføring for højt kvalificerede arbejdstagere. Ligesom i direktiv 2009/50/EF må der ikke kræves nogen karensperiode eller integrationsforanstaltninger, før sammenføring er tilladt. Som en yderligere ny lempelse vil familiemedlemmer være berettiget til straks at få deres tilladelser, når det blå EU-kort udstedes, og derved straks kunne sammenføres med arbejdstageren. Desuden må medlemsstaterne ikke pålægge begrænsninger med hensyn til familiemedlemmers adgang til arbejdsmarkedet, men der må gerne foretages en arbejdsmarkedstest, før der gives adgang.

Indehavere af det blå EU-kort er ikke omfattet af disse bestemmelser, hvis de har ret til fri bevægelighed på de områder, der er omfattet af disse artikler. Ligeledes er personer, som er omfattet af international beskyttelse, ikke omfattet af disse bestemmelser, men derimod af de bestemmelser, der gælder for dem som personer med førnævnte status i forhold til den medlemsstat, som har ydet dem beskyttelse.

Artikel 17 og 18 – Status som fastboende udlænding i EU for indehavere af det blå EU-kort

I disse artikler er der fastsat bestemmelser om undtagelser fra direktiv 2003/109/EF, hvorved indehavere af det blå EU-kort får lettere adgang til status som fastboende udlænding i EU. Sammenlignet med direktiv 2009/50/EF indføres der yderligere lempelser, idet der bygges videre på den nuværende model. For at sikre tilstrækkelig integration i værtslandet åbnes der

først og fremmest for adgang i kraft af en kontinuerlig opholdsperiode på tre år i en medlemsstat som indehaver af et blåt EU-kort. Hvis indehaveren af det blå EU-kort er flyttet til en anden medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne om mobilitet for det blå EU-kort, kan statussen alternativt opnås i kraft af sammenlagt fem års kontinuerligt ophold i forskellige medlemsstater (der tages også hensyn til ophold med en anden opholdstilladelse end det blå EU-kort). For at styrke forbindelsen til den medlemsstat, der har givet en person status som fastboende udlænding i EU, kræves det, at indehaveren af det blå EU-kort har opholdt sig medlemsstaten i mindst to år umiddelbart før ansøgning om statussen i medlemsstaten. I tilfælde, hvor perioden på tre år gælder, kan status som fastboende udlænding i EU inddrages, før en periode på fem år med lovligt og kontinuerligt ophold inden for en medlemsstats område er forløbet, hvis tredjelandsstatsborgeren bliver arbejdsløs og ikke har tilstrækkelige ressourcer til at forsørge sig selv og eventuelle familiemedlemmer uden at gøre brug af den pågældende medlemsstats sociale sikringssystem, undtagen i tilfælde af sygdom, ulykke, ufrivillig arbejdsløshed eller erhvervsuddannelse. Hvis perioden på fem år gælder, tillades længere fravær fra medlemsstaternes område end under den generelle ordning, der foreskrives i direktiv 2003/109/EF.

I direktiv 2009/50/EF anerkendes allerede en særlig status for fastboende udlændinge i EU, som er tidligere indehavere af det blå EU-kort. I forslaget indføres nye bestemmelser for at sikre, at ingen rettigheder går tabt i forbindelse med denne overgang: Den ret til fri bevægelighed af kort varighed i EU i forbindelse med forretningsaktiviteter i en anden medlemsstat, som det blå EU-kort giver, vil blive fastholdt efter opnåelse af status som fastboende udlænding i EU. For så vidt angår ophold i en anden medlemsstat kan fastboende udlændinge, som er tidligere indehavere af det blå EU-kort, benytte sig af den ordning, der foreskrives i direktiv 2003/109/EF, idet der gøres undtagelser, hvis ordningen i forbindelse med det blå EU-kort er mere gunstige.

Kapitel VI – MOBILITET MELLEM MEDLEMSSTATER

Artikel 19 – Forretningsaktivitet i en anden medlemsstat

Denne helt nye artikel gør det muligt for indehavere af blå EU-kort at rejse ind i og opholde sig i andre medlemsstater med det formål at udføre forretningsaktiviteter som defineret i punkt l i artikel 2. Disse andre medlemsstater må ikke kræve en arbejdstilladelse eller nogen anden tilladelse end det blå EU-kort, som den første medlemsstat har udstedt, for udførelse af disse aktiviteter. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, kan en indehaver af det blå EU-kort bevæge sig inden for Schengenområdet og udføre forretningsaktiviteter i 90 dage inden for en periode på 180 dage. Han eller hun kan udføre forretningsaktiviteter i en lige så lang periode, hvis vedkommende flytter til en medlemsstat, der deltager i ordningen med det blå EU-kort, men ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, skal den anden medlemsstat på basis af det blå EU-kort også tillade indrejse og ophold med henblik på udførelse af forretningsaktiviteter i 90 dage inden for en periode på 180 dage uden at kræve et separat visum eller nogen anden tilladelse. Det overordnede formål med denne artikel er at garantere, at forretningsaktiviteter inden for EU, som kan henhøre under en højt kvalificeret arbejdstagers sædvanlige opgaver, kan udføres uden juridisk usikkerhed eller overdrevne administrative byrder.

Artikel 20 og 21 – Ophold i en anden medlemsstat for indehavere af det blå EU-kort og deres familiemedlemmer

I sammenligning med direktiv 2009/50/EF lettes mobiliteten mellem medlemsstaterne yderligere for at gøre det blå EU-kort til en ægte EU-ordning, som egner sig bedre til at tiltrække de nødvendige kvalifikationer til EU. Den opholdsperiode, der kræves i den første medlemsstat, afkortes fra 18 til 12 måneder, og i tråd med den i direktiv 2014/66/EU omhandlede ordning om langvarig mobilitet fraviges flere betingelser, når der ansøges om et blåt EU-kort i en anden medlemsstat. Navnlig må der ikke kræves en arbejdsmarkedstest for mobile indehavere af det blå EU-kort, hvis denne ikke også kræves ved den første anmodning om indrejsetilladelse, kvoter tillades ikke, og den anden medlemsstat må ikke foretage fornyet kontrol af kvalifikationer, hvis der er tale om ikkereglerede erhverv. De relevante procedurer forenkles og fremskyndes, og arbejdsaktiviteterne kan indledes umiddelbart efter indgivelse af ansøgningen om et blåt EU-kort. Familiemedlemmer kan straks sammenføres med indehaveren af det blå EU-kort, og en række betingelser fraviges i forbindelse med deres ophold i den anden medlemsstat.

Artikel 22 – Garantier og sanktioner

Der indføres nye garantier for at matche de mere omfattende rettigheder, som indehavere af det blå EU-kort får. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne fuldt ud, kan medlemsstaterne kræve dokumentation for formålet med rejsen, når en indehaver af et blåt EU-kort krydser en ydre grænse med henblik på mobilitet. Hvis den anden medlemsstat ikke efterfølgende udsteder et blåt EU-kort, skal den første medlemsstat endvidere give den pågældende person og dennes eventuelle familiemedlemmer mulighed for fornyet indrejse. Der findes særlige garantier for non-refoulement i situationer, hvor en indehaver af det blå EU-kort også indrømmes international beskyttelse. Disse bestemmelser minder om dem, der findes i direktiv 2011/51/EU, hvori muligheden for at opnå status som fastboende udlænding i EU og de tilhørende mobilitetsrettigheder blev udvidet, så den også gælder for personer, som er omfattet af international beskyttelse. Medlemsstaterne får mulighed for at pålægge sanktioner over for arbejdsgivere, der ikke overholder deres forpligtelser.

Kapitel VI – AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 23, 24, 25 og 26 – Adgang til oplysninger, statistikker, rapportering og samarbejde mellem kontaktpunkter

I artikel 23 kræves det som noget nyt i forhold til direktiv 2009/50/EF, at medlemsstaterne tilvejebringer lettilgængelige oplysninger til ansøgere om betingelserne for indrejse og ophold og om deres rettigheder. De pålægges desuden at sende Kommissionen data om en række aspekter, herunder de årlige løntærskler, en liste over job, hvor der er mangel på arbejdskraft, de tilfælde, hvor medlemsstaterne gør brug af bestemmelserne om etisk forsvarlig rekruttering og de tilladte forretningsaktiviteter inden for deres territorium.

I artikel 23 pålægges medlemsstaterne at sende Kommissionen statistikker om antallet af blå EU-kort, som er udstedt, afvist, fornyet og inddraget, og om tilladelser, der er udstedt til de pågældendes familiemedlemmer. Disse statistikker skal opdeles efter tilladelsernes gyldighedsperiode, ansøgernes køn og alder samt den pågældende økonomiske sektor. De skal desuden gøre det muligt at udspecificere tredjelandsstatsborgere, der har fået et blåt EU-kort, og som er omfattet af international beskyttelse eller retten til fri bevægelighed, og indehavere af det blå EU-kort, der har opnået status som fastboende udlænding. En del statistikker kræves allerede i henhold til direktiv 2009/50/EF, men forslaget pålægger medlemsstaterne yderligere krav, som er afgørende for overvågningen af gennemførelsen og udviklingen af ordningen.

På basis af artikel 25 skal Kommissionen over for Europa-Parlamentet og Rådet rapportere om anvendelsen af dette direktiv – og navnlig vurdere indvirkningen af artikel 5, 12, 19 og 20 – hvert tredje år og foreslå eventuelle ændringer, der måtte være nødvendige. Dette er en standardbestemmelse, men der er særlig interesse om de nye bestemmelser om mobilitet.

I artikel 26 pålægges medlemsstaterne at udpege kontaktpunkter til udveksling af oplysninger om artikel 17 (status som fastboende udlænding), 19 (forretningsaktiviteter), 20 (langvarig mobilitet) og 23 (gennemførelsesforanstaltninger). Målet er at øge informationsudvekslingen sammenlignet med direktiv 2009/50/EF.

Artikel 27, 28, 29 og 30 – Gennemførelse, ikrafttræden, adressater og ophævelse

Artikel 26 til 28 er standardbestemmelser. Artikel 29 indeholder bestemmelser om ophævelse af direktiv 2009/50/EF, som erstattes af det foreliggende forslag.

2016/0176 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra a) og b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[28],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget[29],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I Kommissionens meddelelse af 3. marts 2010 med titlen "Europa 2020: En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst"[30] opstilles målet om, at EU skal blive til en økonomi baseret på viden og innovation, som mindsker den administrative byrde for virksomhederne og sikrer bedre matchning af udbuddet af og efterspørgslen efter arbejdskraft. Foranstaltninger, der skal lette indrejse for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, skal ses i denne bredere sammenhæng.

(2) I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 26. og 27. juni 2014 hedder det, at for at forblive en attraktiv destination for dygtig arbejdskraft og kompetencer skal EU konkurrere i det globale talentkapløb. Der bør derfor udformes strategier til optimering af mulighederne ved lovlig migration, herunder strømlining af eksisterende regler.

(3) I den europæiske dagsorden for migration, der blev vedtaget den 13. maj 2015, efterlyses en attraktiv EU-ordning for højtuddannede tredjelandsstatsborgere, ligesom det anføres, at der er behov for en revision af Rådets direktiv 2009/50/EF[31] for at gøre det mere virkningsfuldt med hensyn til at tiltrække dygtig arbejdskraft til EU og derved tage hånd om både de demografiske udfordringer, som EU står over for, og manglen på kvalificeret arbejdskraft inden for centrale sektorer i EU's økonomi.

(4) Det er nødvendigt at reagere på de udfordringer, der fremhæves i gennemførelsesrapporten om direktiv 2009/50/EF. EU bør sigte mod at etablere en

---

28 EUT C […] af […], s. […].

29 EUT C […] af […], s. […].

30 COM(2010) 2020 final

31 Rådets direktiv 2009/50/EF af 25. maj 2009 om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse (EUT L 155 af 18.6.2009, s. 17).

mere attraktiv og effektiv EU-ordning for højt kvalificerede arbejdstagere. EU's tilgang til at tiltrække højt kvalificerede arbejdstagere bør harmoniseres yderligere, og det blå EU-kort bør gøres til det primære værktøj i den henseende, idet der sikres hurtigere procedurer, mere fleksible og rummelige indrejsekriterier og mere omfattende rettigheder, bl.a. med hensyn til øget mobilitet inden for EU. Da dette vil indebære væsentlige ændringer af direktiv 2009/50/EF, bør dette direktiv derfor ophæves og erstattes af et nyt direktiv.

(5) Der bør indføres en EU-dækkende indrejseordning, som skal tiltrække og fastholde højt kvalificerede arbejdstagere i EU. Medlemsstaterne bør udstede et blåt EU-kort i stedet for andre nationale tilladelser til alle ansøgere, der er omfattet af dette direktiv. Medlemsstaterne bør fortsat have ret til i beskæftigelsesøjemed at udstede andre tilladelser end det blå EU-kort til tredjelandsstatsborgere, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv, med forbehold af eventuelle begrænsninger som følge af andre direktiver på området for arbejdskraftmigration.

(6) Begrebet højt *kvalificeret* arbejdstager bør erstatte begrebet højt *uddannet* arbejdstager for at understrege, at både formelle uddannelsesmæssige kvalifikationer og tilsvarende erhvervserfaring bør vægtes lige højt som indrejsekriterier. Ifølge Rådets henstilling af 20. december 2012[32] kan validering af læringsresultater, dvs. kompetencer (viden, færdigheder og holdninger)[33], der er erhvervet gennem ikkeformel og uformel læring, spille en vigtig rolle med hensyn til at styrke beskæftigelsesegnetheden og mobiliteten. Rådet anbefaler medlemsstaterne senest i 2018 at have indført ordninger for validering af ikkeformel og uformel læring. Da der ikke findes mekanismer eller ordninger til evaluering og validering af erhvervserfaring i alle medlemsstaterne, bør der sikres en ekstra gennemførelsesperiode på to år efter dette direktivs ikrafttræden for bestemmelser med relation til anerkendelse af erhvervserfaring for at gøre det muligt for medlemsstaterne om nødvendigt at etablere sådanne mekanismer og ordninger. Medlemsstaternes nationale kontaktpunkter for det blå EU-kort bør inddrages i et effektivt samarbejde med interessenter og netværk på områderne for uddannelse, erhvervsuddannelse, beskæftigelse og unge og på andre relevante politikområder med henblik på anerkendelse af erhvervserfaring i henhold til dette direktiv.

(7) Dette direktiv bør ikke påvirke medlemsstaternes ret til at fastsætte antallet af tredjelandsstatsborgere, der rejser ind på deres område fra tredjelande for at søge arbejde i overensstemmelse med artikel 79, stk. 5, i traktaten. På det grundlag bør medlemsstaterne enten kunne betragte en ansøgning om et blåt EU-kort som uantagelig eller give afslag på den. Da artikel 79, stk. 5, i TEUF kun omhandler tredjelandsstatsborgere, gælder retten til at fastsætte, hvor mange der kan få indrejse, ikke i situationer, hvor en tredjelandsstatsborger allerede har fået ret til indrejse i en medlemsstat, der er omfattet af dette direktiv, og ansøger om at få forlænget opholdsperioden i den samme eller en anden medlemsstat.

(8) Personer, der er omfattet af international beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU[34], har et bredt spektrum af

---

32 Rådets henstilling af 20. december 2012 om validering af ikkeformel og uformel læring (2012/C 398/01) (EUT C 398 af 22.12.2012, s. 1).

33 Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 18. december 2006 om nøglekompetencer for livslang læring (EUT L 394 af 30.12.2006, s. 10).

34 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet

rettigheder, bl.a. med hensyn til adgang til arbejdsmarkedet i den medlemsstat, der yder dem beskyttelse. For at fremme den sociale integration af disse personer og forbedre deres muligheder på arbejdsmarkedet i hele EU bør de personer blandt disse, der er højt kvalificerede, have ret til at ansøge om et blåt EU-kort. De bør være underlagt de samme regler som andre tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, hvis de både indrømmes international beskyttelse og er indehavere af det blå EU-kort. For at sikre juridisk klarhed og sammenhæng bør bestemmelserne om ligebehandling og familiesammenføring i dette direktiv dog ikke gælde for denne gruppe af indehavere af det blå EU-kort i den medlemsstat, der yder dem international beskyttelse. Disse rettigheder bør fortsat reguleres i henhold til EU's asylregler og, hvis det er relevant, Rådets direktiv 2003/86/EF[35].

(9) Anvendelsesområdet for dette direktiv omfatter ikke overførsel af ansvaret for beskyttelse af personer med international beskyttelse. Status som beskyttet og de rettigheder, der knytter sig til den, bør ikke overføres til en anden medlemsstat på grundlag af udstedelse af et blåt EU-kort.

(10) For at lette uafhængig mobilitet og varetagelse af forretningsaktiviteter inden for EU for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande, som har ret til fri bevægelighed, bør de få adgang til det blå EU-kort ud fra de samme regler, som gælder for enhver anden tredjelandsstatsborger, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Dette bør gælde, uanset om reference-EU-borgeren har udøvet sin grundlæggende ret til at bevæge og opholde sig frit i henhold til artikel 21 i TEUF, og uanset om den pågældende tredjelandsstatsborger i forvejen er indehaver af et blåt EU-kort eller har ret til fri bevægelighed. De rettigheder, som disse tredjelandsstatsborgere opnår som indehavere af det blå EU-kort, bør ikke indskrænke andre rettigheder, som de måtte have i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF[36]. For at skabe juridisk klarhed og sammenhæng bør bestemmelserne i direktiv 2004/38/EF gælde med hensyn til familiesammenføring og ligebehandling. Alle bestemmelser om indehavere af retten til fri bevægelighed i dette direktiv bør også gælde, hvis denne ret udledes af tredjelandsstatsborgere, der har en ret til fri bevægelighed, som svarer til retten hos EU-borgere i henhold til aftaler mellem EU og dens medlemsstater og tredjelande eller mellem EU og tredjelande.

(11) Dette direktiv bør ikke gælde for kategorier af tredjelandsstatsborgere, for hvem der i henhold til EU-lovgivningen gælder en særlig ordning med bestemte indrejsebetingelser og rettigheder, hvis medtagelsen af disse kategorier i dette direktiv er i modstrid med rationalet bag den særlige ordning, medfører unødvendig juridisk kompleksitet eller indebærer en risiko for misbrug. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ansøger om ophold i en medlemsstat som forskere med henblik på at gennemføre et forskningsprojekt, da de er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801[37], hvorved der indføres en

---

status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdet) (EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9).

35 Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).

36 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

37 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/801 af 11. maj 2016 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på forskning, studier, praktik, volontørtjeneste, elevudvekslingsprogrammer eller uddannelsesprojekter, og au pair-ansættelse (EUT L 132 af 21.5. 2016, s. 21).

særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning. Når de først har fået adgang i henhold til direktiv (EU) 2016/801, bør forskere, som opholder sig lovligt i EU, dog i henhold til dette direktiv have ret til at ansøge om et blåt EU-kort til andre formål end dem, der er omfattet af direktiv (EU) 2016/801.

(12) Dette direktiv bør ikke påvirke de muligheder, en indehaver af et blåt EU-kort har for at få yderligere rettigheder og fordele, som måtte gives i henhold til national ret, og som er forenelige med dette direktiv.

(13) Det er nødvendigt at sikre en fleksibel indrejseordning, der reguleres af efterspørgslen og bygger på objektive kriterier såsom en ansættelseskontrakt eller et bindende ansættelsestilbud af mindst et halvt års varighed, en løntærskel, som medlemsstaterne kan tilpasse til situationen på det hjemlige arbejdsmarked, og højere faglige kvalifikationer.

(14) Dette direktiv berører ikke nationale procedurer for anerkendelse af eksamensbeviser. Vurderingen af, om en tredjelandsstatsborger har en videregående uddannelse eller tilsvarende kvalifikationer, bør efter medlemsstatens eget valg foretages ud fra enten niveau 6, 7 og 8 i ISCED (den internationale standardklassifikation af uddannelser) fra 2011 eller niveau 6, 7 og 8 i den stort set tilsvarende europæiske referenceramme for kvalifikationer.

(15) For at sikre tilstrækkelig harmonisering af betingelserne for indrejse i hele EU bør både de laveste og de højeste faktorer til beregning af løntærsklen fastsættes. Medlemsstaterne bør fastsætte deres løntærskel efter situationen og organisationsmåden på deres respektive arbejdsmarkeder og deres generelle indvandringspolitikker.

(16) Der bør fastsættes en nedre løntærskel for specifikke erhverv, hvor den berørte medlemsstat vurderer, at der er særlig mangel på tilgængelig arbejdskraft, og når sådanne erhverv indgår i hovedgruppe 1 eller 2 i ISCO-klassifikationen (den internationale stillingsklassifikation).

(17) Der bør desuden fastsættes en nedre løntærskel til fordel for tredjelandsstatsborgere i en vis periode efter afslutning af en uddannelse. Denne periode bør indledes, hver gang vedkommende når til et uddannelsesniveau, der er omfattet af dette direktiv, dvs. niveau 6, 7 eller 8 i ISCED 2011 eller niveau 6, 7 eller 8 i den europæiske referenceramme for kvalifikationer afhængigt af den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. Den bør gælde, når tredjelandsstatsborgeren ansøger om (fornyelse af) det blå EU-kort inden for tre år efter datoen for opnåelse af kvalifikationerne, og derudover når vedkommende ansøger om den første fornyelse af det blå EU-kort, og det første blå EU-kort blev udstedt for en periode på mindre end to år. Når disse henstandsperioder – som kan forløbe parallelt – er udløbet, kan det med rimelighed forventes, at de unge fagfolk har opnået tilstrækkelig erhvervserfaring til at kunne nå den almindelige løntærskel.

(18) Der bør fastlægges indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere, herunder kriterier for berettigelse til bestemte løntærskler. Det tilsigtes ikke at fastsætte lønninger, og derfor bør regler eller praksis på medlemsstatsplan eller kollektive aftaler ikke fraviges, ligesom foranstaltningen ikke udgør nogen form for harmonisering på dette område. Dette direktiv bør fuldt ud respektere medlemsstaternes kompetencer, især med hensyn til beskæftigelse, arbejdskraft og sociale spørgsmål.

(19) Det bør ikke være nødvendigt for en tredjelandsstatsborger at besidde et rejsedokument, hvis gyldighed omfatter hele det første blå EU-korts gyldighedsperiode. Det bør være tilladt for tredjelandsstatsborgere at forny deres rejsedokument, mens de har et blåt EU-kort.

(20) Medlemsstaterne bør give afslag på ansøgninger om et blåt EU-kort og kunne inddrage eller nægte at forny et blåt EU-kort, hvis der er en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden. Ethvert afslag, der begrundes med hensynet til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, bør baseres på adfærden hos den pågældende person i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Sygdom eller handicap, der indtræffer, efter at en tredjelandsstatsborger har fået ret til indrejse i den første medlemsstat, bør ikke være den eneste grund til at inddrage eller nægte at forny et blåt EU-kort eller til ikke at udstede et blåt EU-kort i en anden medlemsstat.

(21) Medlemsstaterne bør kunne inddrage eller nægte at forny et blåt EU-kort, hvis indehaveren af kortet enten ikke har overholdt betingelserne for mobilitet i dette direktiv eller flere gange har udøvet sine mobilitetsrettigheder på en urimelig måde, f.eks. ved at ansøge om det blå EU-kort i en anden medlemsstat og straks påbegynde beskæftigelse, selv om det står klart, at betingelserne ikke vil blive opfyldt, og ansøgningen vil blive afvist.

(22) Ved enhver afgørelse om at give afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort eller at inddrage eller nægte at forny en tilladelse skal der tages hensyn til de særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde, ligesom proportionalitetsprincippet skal overholdes. Navnlig gælder det, at hvis begrundelsen for at give afslag vedrører arbejdsgiverens aktiviteter, bør en mindre forseelse i alle tilfælde ikke være den eneste begrundelse for at afvise en ansøgning eller inddrage eller nægte at forny en tilladelse.

(23) Når alle betingelser for at give indrejsetilladelse er opfyldt, bør medlemsstaterne udstede et blåt EU-kort inden for en nærmere fastsat tidsgrænse. Hvis en medlemsstat kun udsteder opholdstilladelser på sit område, og alle indrejsebetingelserne i dette direktiv er opfyldt, bør medlemsstaten give den pågældende tredjelandsstatsborger de nødvendige visa. Det bør sikres, at de kompetente myndigheder samarbejder effektivt for at udstede visa uden forsinkelser.

(24) Reglerne om behandlingstider for ansøgninger om det blå EU-kort bør sikre hurtig udstedelse af tilladelser i alle tilfælde. Behandlingstiden for en ansøgning om et blåt EU-kort bør ikke omfatte den tid, der eventuelt er nødvendig for at få faglige kvalifikationer anerkendt, eller den tid, som er nødvendig for at udstede et visum, hvis dette er påkrævet.

(25) Formatet på det blå EU-kort bør være i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002[38], hvilket navnlig gør det muligt for medlemsstaterne at indsætte oplysninger om, på hvilke betingelser en person har ret til at arbejde.

(26) Den pågældende medlemsstat bør sikre, at ansøgere har ret til ved en domstol eller anden retsinstans at anfægte enhver afgørelse om at give afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort eller om at inddrage eller undlade at forny et blåt EU-kort. Dette berører

[38] Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere (EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1).

ikke muligheden for at udpege en administrativ myndighed, der skal foretage en forudgående administrativ prøvelse af sådanne afgørelser.

(27) Da indehavere af det blå EU-kort er højt kvalificerede arbejdstagere, som bidrager til at afhjælpe manglen på kvalificeret arbejdskraft inden for vigtige sektorer, bør princippet om adgang til arbejdsmarkedet være hovedreglen. Under omstændigheder, hvor det hjemlige arbejdsmarked er præget af alvorlige forstyrrelser såsom høj arbejdsløshed inden for et bestemt erhverv eller en særlig sektor, som kan være begrænset til bestemte regioner eller andre dele af territoriet, bør en medlemsstat dog kunne tage hensyn til situationen på dens arbejdsmarked, før den udsteder et blåt EU-kort.

(28) Hvis en medlemsstat beslutter at gøre brug af denne mulighed for et bestemt erhverv eller en given sektor, eventuelt i en bestemt region, bør den sende en underretning herom til Kommissionen, hvori den redegør for de økonomiske, sociale og andre begrundelser for beslutningen om at indføre en sådan arbejdsmarkedstest for det næste år, og dette skal den gøre igen for hvert efterfølgende år. Medlemsstaterne kan inddrage arbejdsmarkedets parter i vurderingen af omstændighederne med tilknytning til det hjemlige arbejdsmarked. Denne vurdering bør ikke kunne foretages, hvis et blåt EU-kort fornys i den første medlemsstat. For så vidt angår blå EU-kort i en anden medlemsstat bør der kun kunne tages hensyn til situationen på arbejdsmarkedet, hvis den pågældende medlemsstat også har indført kontroller i forbindelse med den første ansøgning fra tredjelandsstatsborgere, og kun efter at have indgivet en separat underretning med en begrundelse. Hvis en medlemsstat beslutter at gøre brug af denne mulighed, bør den underrette ansøgere og arbejdsgivere om dette på en tydelig, lettilgængelig og gennemsigtig måde, herunder online.

(29) Ved gennemførelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne afholde sig fra aktivt at søge at rekruttere i udviklingslande i sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft. I centrale sektorer, f.eks. sundhedssektoren, bør der udformes politikker og principper for en etisk forsvarlig ansættelsespraksis, der finder anvendelse på arbejdsgivere i den offentlige og den private sektor. Dette harmonerer med EU's engagement med hensyn til WHO's globale kodeks for international rekruttering af sundhedspersonale[39] fra 2010 og Rådets og medlemsstaternes konklusioner af 14. maj 2007 vedrørende et europæisk handlingsprogram til afhjælpning af den kritiske mangel på sundhedspersonale i udviklingslandene (2007-2013) samt i uddannelsessektoren, hvis det er relevant. Disse principper og politikker bør styrkes gennem udvikling og anvendelse af mekanismer, retningslinjer og andre redskaber, der letter cirkulær og midlertidig migration samt andre foranstaltninger, der kan mindske de negative og øge de positive virkninger af indvandring af højt kvalificeret arbejdskraft fra udviklingslandene for at forvandle "hjerneflugt" til "hjernegevinst".

(30) Der bør fastsættes en forenklet procedure for arbejdsgivere, som er blevet anerkendt i denne sammenhæng, hvilket dog skal være valgfrit for medlemsstaterne. Status som anerkendt arbejdsgiver bør medføre særlige lempelser med hensyn til procedurer og betingelser for indrejse i henhold til dette direktiv – svarende til *forenklede procedurer* – og medlemsstaterne bør indarbejde tilstrækkelige garantier mod misbrug. Hvis status som anerkendt arbejdsgiver inddrages i løbet af gyldighedsperioden for et blåt EU-kort, der er udstedt efter den forenklede procedure, bør der gælde almindelige

[39] WHO's globale kodeks for international rekruttering af sundhedspersonale, som blev vedtaget i resolution WHA63.16 på den 63. verdenssundhedskonference.

betingelser for indrejse efter fornyelse af det pågældende blå EU-kort, medmindre den berørte tredjelandsstatsborger ansættes af en anden anerkendt arbejdsgiver.

(31) For at fremme en innovativ iværksætterkultur bør tredjelandsstatsborgere, der har fået ret til indrejse i henhold til nærværende direktiv, have ret til at udøve en selvstændig aktivitet, uden at det påvirker deres ret til ophold som indehavere af et blåt EU-kort. Retten til at udøve en selvstændig aktivitet bør ikke berøre den fortsatte forpligtelse til at opfylde betingelserne for indrejse i henhold til nærværende direktiv, og indehavere af det blå EU-kort bør derfor forblive i højt kvalificeret beskæftigelse.

(32) Den ligebehandling, der indrømmes indehavere af det blå EU-kort, bør omfatte ligebehandling i forhold til de socialsikringsområder, der er anført i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004[40]. Dette direktiv harmoniserer ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring. Det er begrænset til at anvende princippet om ligebehandling på området social sikring for de tredjelandsstatsborgere, der falder ind under dets anvendelsesområde.

(33) I tilfælde af mobilitet mellem medlemsstater finder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010[41] anvendelse. Dette direktiv bør ikke give mobile indehavere af det blå EU-kort flere rettigheder end de rettigheder, der allerede eksisterer ifølge gældende EU-ret, hvad angår social sikring for tredjelandsstatsborgere, som har grænseoverskridende interesser i flere medlemsstater.

(34) De faglige kvalifikationer, en tredjelandsstatsborger har erhvervet i en anden medlemsstat, bør anerkendes på samme måde som for unionsborgere. Der bør tages hensyn til kvalifikationer erhvervet i et tredjeland i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF[42]. Hvis en tredjelandsstatsborger ansøger om et blåt EU-kort med henblik på at udøve et ikkereguleret erhverv, bør medlemsstaterne undgå overdrevne formelle krav og procedurer for anerkendelse af kvalifikationer, hvis der kan indhentes tilstrækkelig dokumentation på anden måde.

(35) De rettigheder, der indrømmes en person, som er omfattet af international beskyttelse og har et blåt EU-kort, bør ikke berøre rettigheder, som vedkommende har i henhold til direktiv 2011/95/EU og Genèvekonventionen i den medlemsstat, der yder ham eller hende status som beskyttet. For at undgå situationer med modstridende regler bør bestemmelserne om ligebehandling og familiesammenføring i dette direktiv ikke gælde i den pågældende medlemsstat. Personer, som er omfattet af international beskyttelse i en medlemsstat og er indehavere af det blå EU-kort i en anden medlemsstat, bør have de samme rettigheder, bl.a. med hensyn til ligebehandling i forhold til statsborgere i den medlemsstat, hvor de har bopæl, som alle andre indehavere af det blå EU-kort i sidstnævnte medlemsstat.

(36) Gunstige betingelser for familiesammenføring og uhindret adgang til arbejdsmarkedet for ægtefæller bør udgøre et grundlæggende element i dette direktiv for bedre at kunne tiltrække højt kvalificerede tredjelandsarbejdstagere. For at nå dette mål bør der fastsættes bestemmelser om særlige undtagelser fra Rådets direktiv 2003/86/EF.

---

40 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

41 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1).

42 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

Betingelser vedrørende integration eller karensperioder bør ikke finde anvendelse, før der gives tilladelse til familiesammenføring, da højt kvalificerede arbejdstagere og deres familier sandsynligvis har et gunstigt udgangspunkt med hensyn til integration i værtssamfundet. For at lette hurtig indrejse for højt kvalificerede arbejdstagere bør der udstedes opholdstilladelser til deres familiemedlemmer samtidigt med det blå EU-kort, hvis de relevante betingelser er opfyldt, og ansøgningerne er indgivet samtidigt.

(37) For at tiltrække højt kvalificerede arbejdstagere og tilskynde dem til at blive i EU og samtidigt fremme deres mobilitet inden for EU og den cirkulære migration bør der gøres undtagelser fra Rådets direktiv 2003/109/EF[43] for at give indehavere af det blå EU-kort lettere adgang til status som fastboende udlænding i EU.

(38) For at gøre det lettere for højt kvalificerede arbejdstagere fra tredjelande at rejse mellem EU og deres oprindelsesland bør der gøres undtagelser fra direktiv 2003/109/EF for at tillade længere perioder med fravær end dem, der er fastsat i samme direktiv, når de pågældende har opnået status som fastboende udlændinge i EU

(39) Det bør erkendes, at jobmobiliteten og den geografiske mobilitet for højt kvalificerede tredjelandsarbejdstagere yder et vigtigt bidrag til at forbedre arbejdsmarkedets effektivitet i hele EU, afhjælpe mangel på kvalificeret arbejdskraft og udjævne regionale ubalancer. Mobiliteten inden for EU bør fremmes.

(40) Den nuværende juridiske usikkerhed med hensyn til højt kvalificerede arbejdstageres forretningsrejser bør afklares ved at definere dette begreb og udarbejde en fortegnelse over aktiviteter, som i alle tilfælde bør betragtes som forretningsaktiviteter i alle medlemsstater. Det bør ikke være muligt for den anden medlemsstat at kræve, at indehavere af det blå EU-kort, som udfører forretningsaktiviteter, skal have en arbejdstilladelse eller en anden tilladelse end det blå EU-kort, som den første medlemsstat har udstedt. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, bør indehaveren af det have ret til at rejse til og opholde sig i en eller flere andre medlemsstater med henblik på forretningsaktiviteter i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage ved brug af det blå EU-kort.

(41) Det bør være tilladt for indehavere af det blå EU-kort at flytte til en anden medlemsstat på forenklede betingelser, hvis de agter at ansøge om et nyt blåt EU-kort på basis af en eksisterende ansættelseskontrakt eller et bindende ansættelsestilbud. Det bør ikke være muligt for den anden medlemsstat at kræve, at indehavere af det blå EU-kort har andre tilladelser end det blå EU-kort, som den første medlemsstat har udstedt. Så snart de pågældende indgiver en ansøgning om et blåt EU-kort inden for den tidsfrist, der er fastsat i dette direktiv, bør det være tilladt for dem at påbegynde beskæftigelse. Proceduren for udstedelse af et blåt EU-kort i den anden medlemsstat bør forenkles i forhold til proceduren for det første blå EU-kort. Da den mobile indehaver af det blå EU-kort allerede har påtaget sig højt kvalificeret beskæftigelse i én medlemsstat i et bestemt tidsrum, bør den anden medlemsstat ikke have behov for at kontrollere alle de samme oplysninger endnu en gang. Mobiliteten bør dog fortsat reguleres af efterspørgslen, og derfor bør der altid kræves en ansættelseskontrakt i den anden medlemsstat, ligesom lønnen bør harmonere med den tærskel, som den anden medlemsstat har fastsat i overensstemmelse med dette direktiv.

---

[43] Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

(42) I dette direktiv fastlægges en række særlige bestemmelser om indrejse og ophold i en anden medlemsstat med henblik på forretningsaktivitet samt flytning til og ansøgning om et nyt blåt EU-kort i en anden medlemsstat. Men derudover gælder alle de andre regler for personers bevægelighed på tværs af grænserne, der er fastlagt i de relevante bestemmelser i Schengenreglerne.

(43) Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, og indehaveren af det blå EU-kort i forbindelse med de rejseaktiviteter, som dette direktiv vedrører, krydser en ydre grænse som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399[44], bør medlemsstaterne have ret til at kræve dokumentation for, at indehaveren af det blå EU-kort rejser ind i deres område for enten at udføre forretningsaktiviteter eller ansøge om et nyt blåt EU-kort på baggrund af en ansættelseskontrakt eller et bindende ansættelsestilbud. Hvis formålet med rejsen er at foretage forretningsaktiviteter, bør medlemsstaterne kunne kræve dokumentation for, at opholdet har et forretningsrelateret formål. Dette kan f.eks. være invitationer, billetter eller dokumenter, der beskriver virksomhedens forretningsaktiviteter og den stilling, som indehaveren af det blå EU-kort har i virksomheden.

(44) Hvis en indehaver af det blå EU-kort flytter til en anden medlemsstat for at ansøge om et blåt EU-kort, og han eller hun ledsages af familiemedlemmer, bør medlemsstaten kunne kræve dokumentation for deres lovlige ophold i den første medlemsstat. Endvidere bør medlemsstater, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, i tilfælde af passage af en ydre grænse som omhandlet i forordning (EU) 2016/399 konsultere Schengeninformationssystemet og bør give afslag på indrejse eller modsætte sig mobilitet for så vidt angår personer, om hvilke der i systemet er foretaget en indberetning med henblik på at give afslag på indrejse eller ophold, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006[45].

(45) Med henblik på personer, som er omfattet af international beskyttelse og søger ophold i en anden medlemsstat, er det nødvendigt at sikre, at de andre medlemsstater end den, der har ydet international beskyttelse, informeres om de pågældende personers beskyttelsesmæssige baggrund for at gøre det muligt for medlemsstaterne at overholde deres forpligtelser med hensyn til princippet om non-refoulement.

(46) Hvis en medlemsstat agter at udvise en person, der har erhvervet et blåt EU-kort i samme medlemsstat, og som er omfattet af international beskyttelse i en anden medlemsstat, bør denne person beskyttes mod udvisning som foreskrevet i direktiv 2011/95/EU og artikel 33 i konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (Genèvekonventionen).

(47) Såfremt udvisning af en person med international beskyttelse uden for medlemsstaternes område er tilladt i henhold til direktiv 2011/95/EU, bør medlemsstaterne være forpligtede til at sikre, at alle oplysninger tilvejebringes fra relevante kilder, herunder i givet fald fra den medlemsstat, som har indrømmet vedkommende den internationale beskyttelse, og at de vurderes grundigt med henblik

---

[44] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1).

[45] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 af 20. december 2006 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (EUT L 381 af 28.12.2006, s. 4).

på at sikre, at afgørelsen om at udvise den pågældende er i overensstemmelse med artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(48) Der bør fastlægges særlige bestemmelser om rapportering med henblik på at overvåge gennemførelsen af dette direktiv for at indkredse og om muligt modvirke eventuelle virkninger i form af hjerneflugt fra udviklingslandene og for at undgå hjernespild.

(49) Medlemsstaterne kan ikke i tilstrækkelig grad opnå målene med dette direktiv om at fastlægge en særlig indrejseprocedure og vedtage indrejse- og opholdsbetingelser og de rettigheder, som tredjelandes statsborgere, der søger beskæftigelse, som kræver højt kvalificerede arbejdstagere, og deres familiemedlemmer har. Navnlig når det gælder bedre udnyttelse af EU's samlede tiltrækningskraft med hensyn til at sikre disse personers mobilitet mellem medlemsstaterne og tilbud om klare og fælles indrejsekriterier på tværs af medlemsstaterne, kan målene bedre nås på EU-plan, og derfor kan EU vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet som fastlagt i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(50) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, jf. artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

(51) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter[46] har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(52) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i disse medlemsstater.

(53) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

(54) Direktiv 2009/50/EF bør derfor ophæves —

[46] EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Kapitel I

Generelle bestemmelser

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter:

a) betingelserne for indrejse og ophold på medlemsstaternes område i over tre måneder for tredjelandsstatsborgere med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere og for deres familiemedlemmer samt deres rettigheder

b) betingelserne for tredjelandsstatsborgeres og deres familiemedlemmers indrejse og ophold samt deres rettigheder som omhandlet i litra a) i andre medlemsstater end den medlemsstat, som først har udstedt et blåt EU-kort.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) "en tredjelandsstatsborger": enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i traktatens artikel 20, stk. 1

b) "beskæftigelse af en højt kvalificeret arbejdstager": beskæftigelse af en person, som:

– i den pågældende medlemsstat er beskyttet som arbejdstager i henhold til national arbejdsret eller i henhold til national praksis, uanset retsforholdet, med henblik på udøvelse af reelt og effektivt arbejde for eller under en anden persons ledelse

– aflønnes, og

– har de nødvendige kompetencer, som dokumenteret ved højere faglige kvalifikationer

c) "det blå EU-kort": den opholdstilladelse, hvorpå er anført "Det blå EU-kort", og som giver indehaveren ret til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område på betingelserne i dette direktiv

d) "første medlemsstat": den medlemsstat, der først udsteder "det blå EU-kort" til den pågældende tredjelandsstatsborger

e) "anden medlemsstat": enhver anden medlemsstat end den første, hvor indehaveren af det blå EU-kort agter at udøve eller udøver retten til mobilitet i henhold til dette direktiv

f) "familiemedlemmer": tredjelandsstatsborgere som defineret i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF

g) "højere faglige kvalifikationer": kvalifikationer attesteret ved bevis på kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution eller højere faglige færdigheder

h) "kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution": ethvert eksamensbevis, certifikat og andet uddannelsesbevis udstedt af en kompetent myndighed, der bekræfter, at den pågældende har gennemført en uddannelse ud over sekundærniveauet eller en tilsvarende videregående uddannelse, dvs. en nærmere bestemt række kurser på en uddannelsesinstitution, der anerkendes som en videregående uddannelsesinstitution i den stat, hvori den er beliggende, hvor de studier, der er nødvendige for at erhverve disse kvalifikationer, har varet mindst tre år og som minimum svarer til ISCED 2011, niveau 6, eller til den europæiske referenceramme for kvalifikationer, niveau 6, i henhold til national ret

i) "højere faglige færdigheder": færdigheder, der dokumenteres ved mindst tre års erhvervserfaring på et niveau svarende til kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution, og som er relevante inden for det erhverv eller den sektor, der er angivet i ansættelseskontrakten eller det bindende ansættelsestilbud

j) "erhvervserfaring": den faktiske og lovlige udøvelse af det pågældende erhverv

k) "lovreguleret erhverv": et lovreguleret erhverv som defineret i artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 2005/36/EF

l) "forretningsaktivitet": en midlertidig aktivitet med tilknytning til arbejdsgiverens forretningsmæssige interesser, såsom deltagelse på interne og eksterne forretningsmøder, deltagelse på konferencer og seminarer, forhandling af forretningsaftaler, deltagelse i salgs- eller markedsføringsaktiviteter, gennemførelse af revisioner internt eller hos kunder, undersøgelse af forretningsmuligheder eller deltagelse i uddannelsesforløb

m) "international beskyttelse": beskyttelse som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der ansøger om eller har fået ret til indrejse på en medlemsstats område med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:

   a) der søger international beskyttelse og afventer en afgørelse om deres status, eller som nyder midlertidig beskyttelse i en medlemsstat i overensstemmelse med Rådets direktiv 2001/55/EF[47]

   b) der søger beskyttelse i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller praksis og afventer en afgørelse om deres

[47] Rådets direktiv 2001/55/EF af 20. juli 2001 om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf (EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12).

status, eller som er omfattet af beskyttelse i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller praksis

c) der ansøger om ophold i en medlemsstat som forsker, som defineret i direktiv (EU) 2016/801, for at gennemføre et forskningsprojekt

d) der har status som fastboende udlænding i EU i en medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2003/109/EF og udøver deres ret til at opholde sig i en anden medlemsstat for at udføre lønnet arbejde eller udøve selvstændig erhvervsvirksomhed

e) der rejser ind i en medlemsstat i medfør af forpligtelser i en international aftale, som letter indrejse og opnåelse af midlertidigt ophold for bestemte kategorier af fysiske personer inden for handel og investering, dog med undtagelse af tredjelandsstatsborgere, der har fået ret til at rejse ind i en medlemsstats område som virksomhedsinternt udstationerede i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU[48]

f) der har fået ret til rejse ind i en medlemsstats område som sæsonarbejdere i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/36/EU[49]

g) hvis udvisning er blevet suspenderet på grund af faktiske eller retlige omstændigheder

h) der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF[50], så længe de er udstationeret på den pågældende medlemsstats område

i) der i henhold til aftaler mellem Unionen og dens medlemsstater og tredjelande har de samme rettigheder som EU-borgere med hensyn til fri bevægelighed.

3. Dette direktiv berører ikke aftaler mellem Unionen og/eller dens medlemsstater eller mellem medlemsstaterne og et eller flere tredjelande, som indeholder lister over erhverv, der ikke falder ind under dette direktiv, for at sikre en etisk forsvarlig rekruttering i sektorer, hvor der er mangel på arbejdskraft, ved at beskytte de menneskelige ressourcer i de udviklingslande, der undertegner sådanne aftaler.

4. Medlemsstaterne må ikke udstede andre tilladelser end det blå EU-kort til statsborgere fra andre tredjelande med henblik på beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv berører ikke gunstigere bestemmelser i:

[48] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/66/EU af 15. maj 2014 om indrejse- og opholdsbetingelser for virksomhedsinternt udstationerede tredjelandsstatsborgere (EUT L 157 af 27.5.2014, s. 1).

[49] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/36/EU af 26. februar 2014 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på arbejde som sæsonarbejdere (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 375).

[50] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

a) EU-retten, herunder bilaterale eller multilaterale aftaler, der er indgået mellem Unionen eller Unionen og dens medlemsstater på den ene side og et eller flere tredjelande på den anden side

b) bilaterale eller multilaterale aftaler, der allerede er indgået mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande før datoen for dette direktivs ikrafttræden.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at indføre eller bibeholde gunstigere bestemmelser for så vidt angår artikel 10, 14, 15 og 16 samt artikel 17, stk. 5.

Kapitel II

Indrejsekriterier samt kriterier for afslag og inddragelse

Artikel 5

Indrejsekriterier

1. En tredjelandsstatsborger, der ansøger om et blåt EU-kort, skal:

a) fremlægge en gyldig ansættelseskontrakt, eller, som fastsat i national ret, et bindende jobtilbud med henblik på beskæftigelse af en højt kvalificeret arbejdstager af mindst et halvt års varighed i den pågældende medlemsstat

b) i tilfælde af lovregulerede erhverv fremlægge et dokument, der attesterer opfyldelse af betingelserne i den nationale ret for unionsborgeres udøvelse af et lovreguleret erhverv som specificeret i ansættelseskontrakten eller i det bindende jobtilbud som fastsat i national ret

c) i tilfælde af ikkeregulerede erhverv fremlægge dokumentation, der attesterer højere faglige kvalifikationer

d) fremlægge et gyldigt rejsedokument som fastsat i national ret og om nødvendigt en ansøgning om et visum eller et gyldigt visum eller, hvis det er relevant, en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt langtidsvisum

e) fremlægge bevis for, at den pågældende er i besiddelse af, eller, hvis det er fastsat i national ret, har ansøgt om en sygeforsikring, der dækker alle de risici, som statsborgere i den pågældende medlemsstat normalt er dækket for, såfremt der ikke i forbindelse med eller som følge af ansættelseskontrakten gives sådan forsikringsdækning eller tilsvarende ret til ydelser.

2. Ud over de i stk. 1 anførte betingelser må den bruttoårsløn, som er resultatet af den månedsløn eller årsløn, der er fastsat i ansættelseskontrakten eller det bindende jobtilbud, ikke ligge under den løntærskel, som den enkelte medlemsstat har fastsat og offentliggjort med dette formål for øje. Den løntærskel, som medlemsstaterne fastsætter, skal være på mindst 1,0 gange den gennemsnitlige bruttoårsløn i den pågældende medlemsstat, men må ikke være på mere end 1,4 gange den gennemsnitlige bruttoårsløn.

3. Medlemsstaterne kræver, at alle de betingelser, der i henhold til gældende lovgivning, kollektive overenskomster eller praksis i de relevante brancher gælder for beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere, opfyldes.

4. Som en undtagelse til stk. 2 og i forbindelse med beskæftigelse inden for erhverv, hvor der især er behov for arbejdstagere fra tredjelande, og som hører til de store grupper 1 og 2 i ISCO, skal løntærsklen være på 80 % af den løntærskel, som den pågældende medlemsstat har fastsat i overensstemmelse med stk. 2.

5. Uanset stk. 2 gælder det for tredjelandsstatsborgere, der har opnået kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution senest tre år før indgivelse af ansøgningen om et blåt EU-kort, at løntærsklen skal være på 80 % af den løntærskel, som den pågældende medlemsstat har fastsat i overensstemmelse med stk. 2. Perioden på tre år gælder igen efter opnåelse af hvert niveau for kvalifikationer fra en højere uddannelsesinstitution.

   Den i første afsnit i dette stykke omhandlede løntærskel anvendes, når der indgives en første ansøgning om det blå EU-kort eller en ansøgning om fornyelse i løbet af denne periode på tre år. Hvis det blå EU-kort, der er udstedt i løbet af perioden på tre år, fornys efter udløbet af perioden på tre år, anvendes den i stk. 2 omhandlede løntærskel. Hvis det første blå EU-kort, der er udstedt i løbet af perioden på tre år, blev udstedt for mindre end to år, gælder den i første afsnit i dette stykke omhandlede nedre løntærskel imidlertid efter den første fornyelse.

6. Medlemsstaterne skal lette validering og anerkendelse af dokumenter, der attesterer de relevante højere faglige kvalifikationer i henhold til stk. 1, litra c).

7. Medlemsstaterne giver afslag på ansøgninger fra tredjelandsstatsborgere, der betragtes som en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden.

8. Medlemsstaterne kan kræve, at den pågældende tredjelandsstatsborger opgiver sin adresse inden for deres område.

   Hvis en medlemsstats nationale ret kræver, at der oplyses en adresse på ansøgningstidspunktet, og den pågældende tredjelandsstatsborger endnu ikke kender den fremtidige adresse, accepterer medlemsstaterne en midlertidig adresse. I sådanne tilfælde oplyser tredjelandsstatsborgeren sin permanente adresse senest på det tidspunkt, hvor det i artikel 8 omhandlede blå EU-kort udstedes.

Artikel 6

Årsager til afslag

1. Medlemsstaterne giver afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort, hvis

   a) ansøgeren ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 5

   b) de forelagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er forfalskede eller ulovligt ændret.

2. Under omstændigheder, hvor der er alvorlige forstyrrelser på deres arbejdsmarked såsom høj arbejdsløshed inden for et bestemt erhverv eller en bestemt sektor, som kan være begrænset til en bestemt del af deres område, kan medlemsstaterne kontrollere, om den pågældende ledige stilling ikke kan besættes med arbejdskraft fra medlemsstaten eller et andet EU-land, med tredjelandsstatsborgere, der opholder

sig lovligt i denne medlemsstat, og som allerede er en del af dennes arbejdsmarked i medfør af EU-retten eller national lovgivning, eller med fastboende udlændinge i EU, der ønsker at flytte til denne medlemsstat med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse i overensstemmelse med kapitel III i direktiv 2003/109/EF.

Den pågældende medlemsstat underretter Kommissionen om sin hensigt om at indføre en sådan kontrol inden for et bestemt erhverv eller en bestemt sektor, som kan være begrænset til en bestemt del af medlemsstatens område, for personer, der kommer fra tredjelande i det næste år, ligesom den forelægger Kommissionen alle relevante begrundelser, der retfærdiggør denne beslutning. For hver forlængelse på et år sender den pågældende medlemsstat en ny underretning med en begrundelse.

3. Medlemsstaterne kan afslå en ansøgning om et blåt EU-kort, hvis

   a) arbejdsgiveren ikke har opfyldt sine juridiske forpligtelser vedrørende social sikring, beskatning, arbejdstagerrettigheder eller arbejdsvilkår

   b) arbejdsgiverens virksomhed er i færd med at blive eller er blevet afviklet i henhold til national insolvensret eller ikke har økonomiske aktiviteter, eller

   c) arbejdsgiveren er blevet straffet for beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i henhold til artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF[51] eller for brug af sort arbejde eller ulovlig beskæftigelse i henhold til national ret.

4. Medlemsstaterne kan give afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort for at sikre en etisk forsvarlig rekruttering i sektorer, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft i oprindelseslandene.

5. Inden en medlemsstat træffer afgørelse om at afslå en ansøgning, tager den hensyn til de særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde og overholder proportionalitetsprincippet, jf. dog stk. 1.

Artikel 7

Inddragelse eller afslag på fornyelse af det blå EU-kort

1. Medlemsstaterne inddrager eller giver afslag på at forny et blåt EU-kort, hvis

   a) det blå EU-kort eller de forelagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er blevet forfalsket eller ulovligt ændret

   b) tredjelandsstatsborgeren ikke længere har en gyldig ansættelseskontrakt vedrørende højt kvalificeret beskæftigelse eller besidder de kvalifikationer, der kræves i artikel 5, stk. 1, litra b) og c), eller vedkommendes løn ikke længere harmonerer med den løntærskel, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 4 eller 5, alt efter hvad der måtte være relevant, dog med forbehold af artikel 14.

2. Medlemsstaterne kan inddrage eller afslå at forny et blåt EU-kort, der er udstedt på grundlag af dette direktiv, i følgende tilfælde:

[51] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/52/EF af 18. juni 2009 om minimumsstandarder for sanktioner og foranstaltninger over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 168 af 30.6.2009, s. 24).

a) af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden

b) hvis det er hensigtsmæssigt, i tilfælde af at arbejdsgiveren ikke har opfyldt sine juridiske forpligtelser vedrørende social sikring, beskatning, arbejdstagerrettigheder eller arbejdsvilkår

c) hvis de betingelser, der i henhold til gældende lovgivning, kollektive overenskomster eller praksis i de relevante brancher gælder for beskæftigelse af højt kvalificerede arbejdstagere, ikke længere opfyldes

d) hvis tredjelandsstatsborgeren ikke har informeret om de ændringer, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, hvis det er relevant, og i artikel 14, stk. 3

e) hvis tredjelandsstatsborgeren ikke længere besidder et gyldigt rejsedokument

f) hvis tredjelandsstatsborgeren ikke overholder betingelserne for mobilitet i dette kapitel eller flere gange gør brug af mobilitetsbestemmelserne i dette kapitel på en urimelig måde.

Hvis et blåt EU-kort inddrages eller ikke fornys på basis af stk. 2, litra e), fastsætter medlemsstaterne, før de inddrager eller undlader at forny det blå EU-kort, en rimelig tidsfrist, inden for hvilken den pågældende tredjelandsstatsborger skal fremlægge et gyldigt rejsedokument.

3. Manglende meddelelse af ændringer i henhold til artikel 13, stk. 1, eller artikel 14, stk. 3, anses ikke for tilstrækkelig årsag til at inddrage eller afslå at forny et blåt EU-kort, hvis indehaveren beviser, at meddelelsen ikke nåede frem til de kompetente myndigheder af årsager, som indehaveren ikke er herre over.

4. Ved enhver afgørelse om at inddrage eller give afslag på at forny et blåt EU-kort skal der tages hensyn til de særlige omstændigheder i det konkrete tilfælde, ligesom proportionalitetsprincippet skal overholdes, jf. dog stk. 1.

Kapitel III

Det blå EU-kort og procedure

Artikel 8

Det blå EU-kort

1. Hvis en tredjelandsstatsborger opfylder kriterierne i artikel 5, og der ikke er nogen grund til at give afslag i medfør af artikel 6, udstedes der et blåt EU-kort til vedkommende.

Hvis en medlemsstat kun udsteder opholdstilladelser inden for sit eget område, og tredjelandsstatsborgeren opfylder alle de betingelser for indrejse, der er fastlagt i dette direktiv, udsteder den pågældende medlemsstat det fornødne visum til vedkommende.

2. Medlemsstaterne fastsætter en standardgyldighedsperiode for det blå EU-kort, som skal være på mindst to år. Hvis ansættelseskontrakten dækker en kortere periode,

udstedes det blå EU-kort som minimum med ansættelseskontraktens længde plus tre måneder. Hvis et blåt EU-kort fornys, er dets gyldighedsperiode mindst to år.

3. Det blå EU-kort udstedes af medlemsstatens kompetente myndigheder, der anvender det ensartede format, som er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002. I overensstemmelse med litra a), punkt 7.5-9, i bilaget til nævnte forordning anfører medlemsstaterne på det blå EU-kort betingelserne for adgangen til arbejdsmarkedet som fastsat i artikel 13, stk. 1, i dette direktiv. Medlemsstaterne skriver "Det blå EU-kort" under overskriften "Tilladelsens art" i opholdstilladelsen.

4. Hvis en medlemsstat udsteder et blåt EU-kort til en tredjelandsstatsborger, som den har indrømmet international beskyttelse, anfører den følgende i vedkommendes blå EU-kort under overskriften "Bemærkninger": "International beskyttelse indrømmet af [medlemsstatens navn] den [dato]". Hvis medlemsstaten inddrager den internationale beskyttelse, som indehaveren af det blå EU-kort er blevet indrømmet, udsteder den, hvis det er relevant, et nyt blåt EU-kort, som ikke indeholder bemærkningen.

5. Hvis et blåt EU-kort udstedes af en medlemsstat til en tredjelandsstatsborger, som er omfattet af international beskyttelse i en anden medlemsstat, anfører den medlemsstat, der udsteder kortet, bemærkningen "International beskyttelse indrømmet af [medlemsstatens navn] den [dato]" på kortet.

   Før medlemsstaten anfører denne bemærkning, skal den underrette den medlemsstat, der er nævnt i bemærkningen, om udstedelsen af det blå EU-kort og anmode denne medlemsstat om at oplyse, om indehaveren af det blå EU-kort stadig er omfattet af international beskyttelse. Den medlemsstat, der er nævnt i bemærkningen, svarer senest en måned efter at have modtaget anmodningen om oplysninger. Hvis den internationale beskyttelse er blevet inddraget ved en endelig beslutning, anfører den medlemsstat, der udsteder det blå EU-kort, ikke denne bemærkning.

   Hvis ansvaret for den internationale beskyttelse af indehaveren af det blå EU-kort i henhold til relevante internationale bestemmelser eller national ret er blevet overdraget til medlemsstaten, efter at den har udstedt det blå EU-kort i overensstemmelse med første afsnit, skal den ændre bemærkningen, så den afspejler dette, inden for tre måneder efter overdragelsen.

6. Det blå EU-kort giver i det tidsrum, det er gyldigt i, indehaveren ret til:

   a) indrejse, fornyet indrejse og ophold på den medlemsstats område, der udstedte det blå EU-kort

   b) at nyde godt af de rettigheder, der er anerkendt i dette direktiv.

Artikel 9

Ansøgninger om indrejse

1. Medlemsstaterne afgør, hvorvidt ansøgninger om det blå EU-kort skal indsendes af tredjelandsstatsborgeren eller dennes arbejdsgiver. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at både den ene og den anden af disse parter har adgang til at indsende en ansøgning.

2. Ansøgningen skal behandles og undersøges, uanset om den pågældende tredjelandsstatsborger har ophold uden for den medlemsstats område, som den

pågældende ønsker at rejse ind i, eller tredjelandsstatsborgeren allerede har lovligt ophold på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 10

Proceduremæssige garantier

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder træffer afgørelse om ansøgning om et blåt EU-kort og informerer skriftligt ansøgeren herom i overensstemmelse med de procedurer for denne form for meddelelser, der er fastsat i den pågældende medlemsstats nationale ret. Ansøgeren informeres inden for 60 dage efter datoen for indgivelse af ansøgningen.

   Hvis arbejdsgiveren er blevet anerkendt i overensstemmelse med artikel 12, informeres ansøgeren inden for 30 dage efter datoen for indgivelse af ansøgningen.

2. Under særlige og behørigt begrundede omstændigheder, der knytter sig til ansøgningsprocessens kompleksitet, kan medlemsstaterne forlænge den i stk. 1 omhandlede maksimumsperiode med 30 dage. De skal oplyse ansøgeren om forlængelsen før udløbet af maksimumsperioden.

3. Hvor de oplysninger eller dokumenter, der er vedlagt ansøgningen som bilag, er utilstrækkelige eller ufuldstændige, informerer de kompetente myndigheder ansøgeren om de yderligere oplysninger, der kræves, og fastsætter en rimelig frist til at fremskaffe dem. Det i stk. 1 nævnte tidsrum suspenderes, indtil myndighederne har modtaget de krævede supplerende oplysninger eller dokumenter. Hvis de supplerende oplysninger eller dokumenter ikke er fremlagt inden fristens udløb, kan ansøgningen afslås.

4. En afgørelse om afslag på en ansøgning om det blå EU-kort eller en afgørelse om ikke at forny eller om at inddrage det blå EU-kort meddeles skriftligt den berørte tredjelandsstatsborger og, hvis det er relevant, den pågældendes arbejdsgiver i overensstemmelse med de procedurer for meddelelser af denne art, der er fastsat i den relevante nationale ret. I meddelelsen anføres begrundelserne for afgørelsen, den kompetente myndighed, som der kan indgives en appel hos, og tidsfristen for indgivelse af appellen. Medlemsstaterne sikrer effektive retsmidler i overensstemmelse med national ret.

5. En ansøger har ret til at indgive en ansøgning om fornyelse før udløbet af det blå EU-korts gyldighedsperiode. En medlemsstat kan fastsætte en tidsfrist for indgivelse af en ansøgning om fornyelse på højst 60 dage før udløbet af det blå EU-korts gyldighedsperiode.

6. Hvis det blå EU-korts gyldighedsperiode udløber under fornyelsesprocessen, giver medlemsstaten tredjelandsstatsborgeren tilladelse til ophold på sit område, indtil de kompetente myndigheder har truffet en afgørelse om ansøgningen.

Artikel 11

Gebyrer

De gebyrer, som medlemsstaterne tager for at behandle ansøgninger, må ikke være uforholdsmæssigt høje eller overdrevne.

Artikel 12

Anerkendte arbejdsgivere

1. Medlemsstaterne kan fastlægge procedurer for anerkendelse af arbejdsgivere i henhold til deres nationale lovgivning eller administrative praksis med det formål at anvende forenklede procedurer for erhvervelse af et blåt EU-kort.

   Hvis en medlemsstat fastlægger procedurer for anerkendelse, skal den klart og tydeligt informere de berørte arbejdsgivere om bl.a. betingelserne og kriterierne for anerkendelse, anerkendelsens gyldighedsperiode og konsekvenserne af manglende overholdelse af betingelserne, herunder eventuel inddragelse og afslag på fornyelse samt eventuelle gældende sanktioner.

   Procedurerne for anerkendelse må ikke indebære uforholdsmæssigt høje eller overdrevne administrative byrder eller omkostninger for arbejdsgiverne.

2. Medlemsstaterne kan i henhold til stk. 1 give afslag på anerkendelse af en arbejdsgiver, hvis arbejdsgiveren er blevet straffet for beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i henhold til direktiv 2009/52/EF.

   De forenklede procedurer omfatter behandling af ansøgninger som foreskrevet i artikel 10, stk. 1, andet afsnit. Ansøgerne fritages fra at fremlægge den i artikel 5, stk. 1, litra c) og e), og artikel 5, stk. 8, omhandlede dokumentation.

3. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger for at forebygge misbrug. Disse foranstaltninger kan omfatte overvågning, regelmæssig vurdering og, hvis det er hensigtsmæssigt, inspektion i overensstemmelse med national ret eller administrativ praksis.

   Medlemsstaterne kan bl.a. give afslag på fornyelse af eller inddrage statussen som anerkendt arbejdsgiver, hvis arbejdsgiveren ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller hvis anerkendelsen er erhvervet på uretmæssig vis.

Kapitel IV

Rettigheder

Artikel 13

Adgang til arbejdsmarkedet

1. Indehavere af det blå EU-kort har fri adgang til højt kvalificeret beskæftigelse i den pågældende medlemsstat. Medlemsstaterne kan kræve, at de pågældende i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i national ret, oplyser om ændring af arbejdsgiver og andre ændringer, som har indflydelse på opfyldelsen af de kriterier for indrejse, der er fastsat i artikel 5.

   Procedurerne for underretning må ikke suspendere den ret, som indehaveren af det blå EU-kort har til at udøve beskæftigelse.

2. Med forbehold af de kriterier for indrejse, der er fastlagt i artikel 5, kan indehavere af det blå EU-kort udøve selvstændige aktiviteter parallelt med aktiviteterne i forbindelse med den højt kvalificerede beskæftigelse.

3. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastholde begrænsninger med hensyn til adgang til beskæftigelse, hvis beskæftigelsen indebærer inddragelse i varetagelsen af offentligretlige opgaver eller ansvar for sikring af statens generelle interesser.

4. Denne artikel finder anvendelse med forbehold af princippet om præference for unionsborgere, hvis dette finder anvendelse i henhold til bestemmelserne i de relevante tiltrædelsesakter.

Artikel 14

Midlertidig arbejdsløshed

1. Arbejdsløshed udgør ikke i sig selv en grund til at inddrage det blå EU-kort, medmindre arbejdsløsheden har varet i mere end tre på hinanden følgende måneder eller forekommer mere end én gang i løbet af det blå EU-korts gyldighedsperiode.

2. I det i stk. 1 nævnte tidsrum har indehaveren af det blå EU-kort ret til at søge og påtage sig beskæftigelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 13.

3. Indehaveren af det blå EU-kort giver opholdsmedlemsstatens kompetente myndigheder meddelelse om arbejdsløshedsperiodens begyndelse og – hvis det er relevant – afslutning i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer.

Artikel 15

Ligebehandling

1. Indehavere af det blå EU-kort har samme rettigheder som statsborgere i den medlemsstat, der udstedte det blå EU-kort, hvad angår:

   a) ansættelsesvilkår, herunder mindstealder for arbejde og arbejdsvilkår, herunder løn og afskedigelse, arbejdstid, orlov og ferie samt krav til sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

   b) foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer har et bestemt virke, herunder rettigheder og fordele som følge af et sådant medlemskab, uden at de nationale bestemmelser om offentlig orden og sikkerhed derved tilsidesættes

   c) almen og faglig uddannelse

   d) anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre faglige kvalifikationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer

   e) de socialsikringsområder, der er omhandlet i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004

   f) adgang til varer og tjenesteydelser samt opnåelse af varer og tjenesteydelser, der stilles til rådighed for offentligheden, herunder procedurer for at få adgang til bolig samt informations- og rådgivningstjenester fra arbejdsformidlingen.

2. Med hensyn til stk. 1, litra c), kan de pågældende medlemsstater begrænse ligebehandlingen for så vidt angår stipendier og lån til studier og underhold eller andre stipendier og lån i forbindelse med sekundærundervisning og videregående uddannelse samt erhvervsuddannelse. Adgang til studier ud over sekundærniveauet

og på universitetsniveau kan gøres betinget af særlige krav i overensstemmelse med national ret.

Med hensyn til stk. 1, litra f), kan de pågældende medlemsstater begrænse ligebehandlingen med hensyn til procedurer for at få adgang til bolig. Dette berører ikke aftalefrihed i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

3. Indehavere af det blå EU-kort, der flytter til et tredjeland, eller deres efterladte, der har ophold i et tredjeland og afleder deres rettigheder fra indehavere af det blå EU-kort, får udbetalt lovbestemte pensioner ved alderdom, invaliditet eller dødsfald, der er baseret på kortindehaverens tidligere beskæftigelse og erhvervet i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004, på samme vilkår og med samme satser som statsborgere i de pågældende medlemsstater, når de flytter til et tredjeland.

4. Retten til ligebehandling efter stk. 1 berører ikke medlemsstatens ret til at inddrage eller afslå at forny det blå EU-kort i overensstemmelse med artikel 7.

5. Denne artikel finder ikke anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som har ret til fri bevægelighed i den pågældende medlemsstat i henhold til EU-retten.

6. Denne artikel finder kun anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som er omfattet af international beskyttelse, hvis de opholder sig i en anden medlemsstat end den, der yder dem international beskyttelse.

Artikel 16

Familiemedlemmer

1. Rådets direktiv 2003/86/EF finder anvendelse med de undtagelser, der er fastsat i denne artikel.

2. Uanset artikel 3, stk. 1, og artikel 8 i direktiv 2003/86/EF er en familiesammenføring ikke betinget af, at indehaveren af det blå EU-kort har rimelig udsigt til at opnå fast opholdsret og har haft ophold af en mindste varighed.

3. Uanset artikel 4, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2003/86/EF kan de deri omhandlede integrationskriterier og -foranstaltninger kun finde anvendelse, efter at de pågældende har opnået familiesammenføring.

4. Uanset artikel 5, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2003/86/EF, gives der, hvis betingelserne for familiesammenføring er opfyldt, og ansøgningerne indgives samtidigt, opholdstilladelse til familiemedlemmer samtidigt med udstedelsen af det blå EU-kort. Hvis familiemedlemmerne slutter sig til indehaveren af det blå EU-kort, efter at kortet er udstedt til vedkommende, og hvis betingelserne for familiesammenføring er opfyldt, udstedes opholdstilladelser senest 60 dage fra datoen for indgivelse af ansøgningen.

5. Uanset artikel 13, stk. 2 og 3, i direktiv 2003/86/EF er gyldighedsperioden for familiemedlemmernes opholdstilladelse den samme som for det blå EU-kort, for så vidt deres rejsedokumenters gyldighedsperiode tillader det.

6. Uanset artikel 14, stk. 1, litra b) og stk. 2, i direktiv 2003/86/EF anvender medlemsstaterne ikke nogen tidsfrist for så vidt angår adgang til arbejdsmarkedet. Uanset begrænsningerne i artikel 13, stk. 3, i dette direktiv har familiemedlemmer

mulighed for at udøve enhver form for økonomisk aktivitet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende i den pågældende medlemsstat.

Før de giver et familiemedlem adgang til beskæftigelse, kan medlemsstaterne kontrollere, om den pågældende ledige stilling ikke kan besættes med arbejdskraft fra medlemsstaten eller et andet EU-land, med tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i denne medlemsstat, og som allerede er en del af arbejdsmarkedet i medfør af EU-retten eller national lovgivning, eller med fastboende udlændinge i EU, der ønsker at flytte til denne medlemsstat med henblik på beskæftigelse i overensstemmelse med kapitel III i direktiv 2003/109/EF.

7. Uanset artikel 15, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF lægges ophold i forskellige medlemsstater sammen med henblik på beregningen af de fem års ophold, der kræves for at få selvstændig opholdstilladelse.

8. Bestemmelserne i artikel 17 om akkumulering af de perioder, hvor indehaveren af det blå EU-kort opholder sig i forskellige medlemsstater med det formål at opnå status som fastboende udlænding i EU, anvendes analogt.

9. Denne artikel finder ikke anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som har ret til fri bevægelighed i den pågældende medlemsstat i henhold til EU-lovgivningen.

10. Denne artikel finder kun anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som er omfattet af international beskyttelse, hvis de opholder sig i en anden medlemsstat end den, der yder dem international beskyttelse.

Artikel 17

Status som fastboende udlænding i EU for indehavere af det blå EU-kort

1. Direktiv 2003/109/EF finder anvendelse med de undtagelser, der er fastsat i denne artikel.

2. Uanset artikel 4, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF indrømmer medlemsstaterne status som fastboende udlænding i EU til tredjelandsstatsborgere, der som indehavere af det blå EU-kort har opholdt sig lovligt og kontinuerligt inden for deres område i tre år umiddelbart før indgivelse af ansøgningen om denne status.

Status som fastboende udlænding i EU, som er indrømmet i overensstemmelse med første afsnit i dette stykke, kan inddrages før den i artikel 4, stk. 1, i direktiv 2003/109/EC omhandlede periode på fem år med lovligt og kontinuerligt ophold inden for en medlemsstats område er forløbet, hvis tredjelandsstatsborgeren bliver arbejdsløs og ikke har tilstrækkelige ressourcer til at forsørge sig selv og eventuelle familiemedlemmer uden at gøre brug af den pågældende medlemsstats sociale sikringssystem.

Status som fastboende udlænding i EU inddrages dog ikke, hvis tredjelandsstatsborgeren:

a) er midlertidig uarbejdsdygtig som følge af sygdom eller ulykke

b) registreres på behørig vis som ufrivillig arbejdsløs og selv har registreret sig som jobsøgende på det lokale jobcenter

c) påbegynder en erhvervsuddannelse, som har tilknytning til den pågældende tredjelandsstatsborgers tidligere beskæftigelse, medmindre vedkommende er ufrivillig arbejdsløs.

3. Uanset artikel 4, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF har en indehaver af det blå EU-kort, der har udnyttet muligheden i artikel 20 i dette direktiv, ret til at lægge de perioder sammen, hvor den pågældende har opholdt sig i forskellige medlemsstater, for derved at opfylde kravet om opholdets varighed, hvis indehaveren samlet har haft:

   a) fem års lovligt og kontinuerligt ophold på Unionens område og

   b) to års lovligt og kontinuerligt ophold som indehaver af et blåt EU-kort, umiddelbart før den relevante ansøgning indgives i den medlemsstat, hvor der også indgives ansøgning om status som fastboende udlænding i EU.

4. Med henblik på beregning af den i stk. 3, litra a), omhandlede periode på fem år med lovligt og kontinuerligt ophold i EU og uanset artikel 4, stk. 3, første afsnit, i direktiv 2003/109/EF, ses perioder, hvor den pågældende er fraværende fra medlemsstatens område, ikke som brud på perioden på fem år, hvis disse perioder med fravær er kortere end 12 på hinanden følgende måneder og ikke overstiger 18 måneder i alt inden for perioden på fem år med lovligt og kontinuerligt ophold.

5. Uanset artikel 9, stk. 1, litra c), i direktiv 2003/109/EF forlænger medlemsstaterne, til 24 på hinanden følgende måneder, det tidsrum, hvor fravær fra medlemsstatens område tillades for indehavere af en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge med den bemærkning, der er omhandlet i artikel 18, stk. 2, i dette direktiv, og for deres familiemedlemmer, der har fået status som fastboende udlændinge i EU.

6. De undtagelser, der er fastsat i stk. 4 og 5, kan begrænses til de tilfælde, hvor den pågældende tredjelandsstatsborger kan fremlægge bevis for, at vedkommende har været fraværende fra medlemsstatens område for at udøve en økonomisk aktivitet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende eller for at udføre volontørtjeneste eller studere i vedkommendes oprindelsesland.

7. Artikel 15, stk. 1, litra f), artikel 19 og, hvor det er relevant, artikel 16 og 21 finder anvendelse på indehavere af en opholdstilladelse for fastboende udlændinge med den i artikel 18, stk. 2, omhandlede bemærkning.

8. Hvis en fastboende udlænding i EU, som har en opholdstilladelse for fastboende udlændinge med den i artikel 18, stk. 2, i dette direktiv omhandlede bemærkning, udøver sin ret til at flytte til en anden medlemsstat i henhold til kapitel III i direktiv 2003/109/EF, finder artikel 14, stk. 3 og 4, og artikel 15, stk. 2, litra b), i samme direktiv ikke anvendelse. Den anden medlemsstat kan indføre foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 20, stk. 6, i dette direktiv.

Artikel 18

Opholdstilladelse for fastboende udlændinge

1. Indehavere af det blå EU-kort, der opfylder betingelserne i artikel 17 i dette direktiv for at få status som fastboende udlænding i EU, får udstedt en opholdstilladelse i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 1030/2002.

2. Under overskriften "Bemærkninger" i opholdstilladelsen, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, anfører medlemsstaten "Tidligere indehaver af det blå EU-kort".

Kapitel V

Mobilitet mellem medlemsstater

Artikel 19

Forretningsaktivitet i en anden medlemsstat

1. Hvis en tredjelandsstatsborger, der har et gyldigt blåt EU-kort, som er udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, rejser ind i en eller flere andre medlemsstater og opholder sig der i 90 dage inden for en periode på 180 dage med henblik på at udføre en forretningsaktivitet, må den anden medlemsstat ikke kræve nogen tilladelse til at udøve en sådan aktivitet bortset fra det blå EU-kort udstedt af den første medlemsstat.

2. En tredjelandsstatsborger, som har et gyldigt blåt EU-kort, der er udstedt af en medlemsstat, som ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, har ret til indrejse og ophold med det formål at udføre en forretningsaktivitet i en eller flere andre medlemsstater i op til 90 dage inden for en periode på 180 dage på basis af det blå EU-kort, der er udstedt af den første medlemsstat. Den anden medlemsstat må ikke kræve nogen anden tilladelse til at udøve forretningsaktiviteten bortset fra det blå EU-kort, der er udstedt af den første medlemsstat.

Artikel 20

Ansøgning om et blåt EU-kort i en anden medlemsstat

1. Efter 12 måneders lovligt ophold i den første medlemsstat som indehaver af det blå EU-kort kan tredjelandsstatsborgeren rejse ind i en anden medlemsstat med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse på basis af det blå EU-kort og et gyldigt rejsedokument på de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

2. Indehaveren af det blå EU-kort og/eller vedkommendes arbejdsgiver indgiver hurtigst muligt og senest én måned efter indrejsen på den anden medlemsstats område en ansøgning om et blåt EU-kort til denne medlemsstats kompetente myndighed og fremlægger alle de dokumenter, der godtgør, at de i stk. 3 omhandlede betingelser er opfyldt i den anden medlemsstat.

   Indehaveren af det blå EU-kort kan arbejde i den anden medlemsstat umiddelbart efter at have indgivet ansøgningen.

   Ansøgningen kan også indgives til de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat, mens indehaveren af det blå EU-kort stadig har ophold på den første medlemsstats område.

3. For så vidt angår den i stk. 2 omhandlede ansøgning fremlægger indehaveren af det blå EU-kort:

   a) det gyldige blå EU-kort udstedt af den første medlemsstat

   b) en gyldig ansættelseskontrakt, eller, som fastsat i national ret, et bindende jobtilbud med henblik på beskæftigelse af en højt kvalificeret arbejdstager af mindst et halvt års varighed i den anden medlemsstat

c) i tilfælde af lovregulerede erhverv et dokument, der attesterer opfyldelse af betingelserne i den nationale ret for unionsborgeres udøvelse af et lovreguleret erhverv som specificeret i ansættelseskontrakten eller i det bindende jobtilbud, som fastsat i national ret

d) et gyldigt rejsedokument som fastsat i national ret

e) dokumentation for overholdelse af den løntærskel, som den anden medlemsstat har fastsat under anvendelse af stk. 2 eller, hvis det er relevant, artikel 5, stk. 4 eller 5.

4. Den anden medlemsstat giver afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort, hvis

a) de dokumenter, der kræves i henhold til stk. 3, ikke fremlægges

b) de fremlagte dokumenter er erhvervet på uretmæssig vis eller er forfalskede eller ulovligt ændret

c) beskæftigelsen ikke overholder de betingelser, der er fastlagt i gældende love, kollektive overenskomster eller praksis som omhandlet i artikel 5, stk. 3.

5. Den anden medlemsstat giver afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort, hvis tredjelandsstatsborgeren udgør en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden.

6. Den anden medlemsstat kan give afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort på grundlag af en kontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, efter forelæggelse af en underretning med en begrundelse som fastsat i samme artikel, dog kun hvis den anden medlemsstat også har indført sådanne kontroller af tredjelandsstatsborgere, der kommer fra tredjelande, i henhold til nærværende direktiv.

7. Den anden medlemsstat kan give afslag på en ansøgning om et blåt EU-kort, hvis tredjelandsstatsborgeren flere gange på urimelig vis gør brug af muligheden for at rejse ind og arbejde i en anden medlemsstat under henvisning til denne artikel. Den anden medlemsstat underretter den første medlemsstat om afslaget med henblik på artikel 7, stk. 2, litra f).

8. Uanset artikel 10, stk. 1, vedtager den anden medlemsstat en afgørelse om en ansøgning om et blåt EU-kort, idet den senest 30 dage efter datoen for indgivelse af ansøgningen skriftligt underretter ansøgeren og den første medlemsstat om sin beslutning om enten at:

a) udstede et blåt EU-kort og give tredjelandsstatsborgeren tilladelse til at opholde sig på sit område med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse, hvis betingelserne i denne artikel er opfyldt, eller

b) afslå at udstede et blåt EU-kort og forpligte ansøgeren og dennes familiemedlemmer til i overensstemmelse med procedurerne i national ret at forlade dens område, hvis betingelserne i denne artikel ikke er opfyldt.

9. Såfremt det blå EU-kort, der er udstedt af den første medlemsstat, udløber under behandlingen, kan den anden medlemsstat, hvis det kræves i henhold til national ret, udstede midlertidige nationale opholdstilladelser eller tilsvarende tilladelser, der giver ansøgeren mulighed for fortsat at opholde sig lovligt på deres område, indtil de kompetente myndigheder har truffet afgørelse om ansøgningen.

10. Fra og med den anden gang, hvor en indehaver af det blå EU-kort og, hvis det er relevant, vedkommendes familiemedlemmer gør brug af muligheden for at flytte til en anden medlemsstat i henhold til denne artikel, forstås ved "den første medlemsstat" den medlemsstat, som den pågældende fraflytter, og ved "den anden medlemsstat" den medlemsstat, som den pågældende søger ophold i. Uanset artikel 20, stk. 1, kan en indehaver af et blåt EU-kort flytte til en anden medlemsstat en gang mere efter et halvt års lovligt ophold i den første medlemsstat som indehaver af et blåt EU-kort.

Artikel 21

Familiemedlemmers ophold i den anden medlemsstat

1. Hvis indehaveren af det blå EU-kort flytter til en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 20, og hvis familien allerede var etableret i den første medlemsstat, har vedkommendes familiemedlemmer ret til at ledsage den pågældende og til at rejse ind i og opholde sig i den anden medlemsstat på basis af de gyldige opholdstilladelser, de har erhvervet som familiemedlemmer til en indehaver af et blåt EU-kort i den første medlemsstat.

2. Senest én måned efter indrejsen på den anden medlemsstats område indgiver de pågældende familiemedlemmer eller indehaveren af det blå EU-kort i overensstemmelse med national ret en ansøgning om opholdstilladelse som familiemedlem til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder.

   Hvis familiemedlemmernes opholdstilladelse, der er udstedt af den første medlemsstat, udløber under behandlingen eller ikke længere giver indehaveren ret til lovligt ophold på den anden medlemsstats område, tillader den anden medlemsstat den pågældende at opholde sig på dens område, om nødvendigt ved at udstede midlertidige nationale opholdstilladelser eller tilsvarende tilladelser, indtil den anden medlemsstats kompetente myndigheder har truffet afgørelse om ansøgningen.

3. Den anden medlemsstat kan kræve, at de pågældende familiemedlemmer sammen med deres ansøgning om opholdstilladelse fremlægger:

   a) deres opholdstilladelse i den første medlemsstat og et gyldigt rejsedokument eller bekræftede kopier heraf

   b) bevis for, at de har haft ophold i den første medlemsstat som familiemedlemmer til indehaveren af det blå EU-kort.

4. Uanset artikel 16, stk. 4, gælder det, at hvis familiemedlemmerne slutter sig til indehaveren af det blå EU-kort, efter at han eller hun er flyttet til den anden medlemsstat, udstedes opholdstilladelser senest 30 dage fra den dato, hvor ansøgningen blev indgivet, hvis betingelserne for familiesammenføring er opfyldt.

5. Ud over undtagelserne i artikel 16 gælder det, at den anden medlemsstat ikke må kræve den dokumentation, der omtales i artikel 7, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2003/86/EF.

6. Hvis familien ikke allerede var etableret i den første medlemsstat, finder artikel 16 anvendelse.

7. Denne artikel finder kun anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som er omfattet af international beskyttelse, hvis de flytter for at tage ophold i en anden medlemsstat end den, der yder dem international beskyttelse.

8. Denne artikel finder ikke anvendelse på indehavere af det blå EU-kort, som har ret til fri bevægelighed i den anden medlemsstat i henhold til EU-retten.

Artikel 22

Garantier og sanktioner

1. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, der ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, og indehaveren af det blå EU-kort krydser en ydre grænse med henblik på mobilitet som omhandlet i artikel 19 og 20, har den anden medlemsstat ret til at kræve følgende som dokumentation for retten til mobilitet hos indehaveren af det blå EU-kort:

   a) det gyldige blå EU-kort udstedt af den første medlemsstat

   b) dokumentation for det erhvervsmæssige formål med opholdet, jf. artikel 19

   c) en ansættelseskontrakt eller et bindende jobtilbud med henblik på beskæftigelse af en højt kvalificeret arbejdstager af mindst et halvt års varighed i den anden medlemsstat, jf. artikel 20.

2. Hvis det blå EU-kort er udstedt af en medlemsstat, som ikke anvender Schengenreglerne i fuld udstrækning, og familiemedlemmerne til en indehaver af et blåt EU-kort slutter sig til ham eller hende, når vedkommende krydser en ydre grænse med henblik på at flytte til en anden medlemsstat som omhandlet i artikel 21, stk. 1, har den anden medlemsstat ret til ud over den i stk. 1 i denne artikel omhandlede dokumentation at kræve, at familiemedlemmerne fremlægger deres opholdstilladelser i den første medlemsstat som familiemedlemmer til indehaveren af det blå EU-kort.

3. Hvis den anden medlemsstat giver afslag på ansøgningen om et blåt EU-kort i henhold til artikel 20, stk. 8, litra b), tillader den første medlemsstat efter anmodning fra den anden medlemsstat fornyet indrejse for indehaveren af det blå EU-kort og, hvis det er relevant, for dennes familiemedlemmer uden formaliteter eller forsinkelse. Dette gælder også, hvis det blå EU-kort, der er udstedt af den første medlemsstat, er udløbet eller blevet inddraget under behandlingen af ansøgningen. Artikel 14 finder anvendelse efter fornyet indrejse i den første medlemsstat.

4. Indehaveren af det blå EU-kort eller dennes arbejdsgiver i den anden medlemsstat kan holdes ansvarlig for udgifterne til den fornyede indrejse for indehaveren af det blå EU-kort og dennes familiemedlemmer som omhandlet i stk. 4.

5. Medlemsstaterne kan holde den arbejdsgiver, der beskæftiger indehaveren af det blå EU-kort, ansvarlig for manglende overholdelse af mobilitetsbestemmelserne i dette kapitel eller for flere gange at gøre brug af bestemmelserne på en urimelig måde.

   Den berørte medlemsstat iværksætter sanktioner, hvis arbejdsgiveren holdes ansvarlig. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

6. Hvis en medlemsstat inddrager eller undlader at forny et blåt EU-kort, som indeholder den i artikel 8, stk. 4, omhandlede bemærkning, og beslutter at udvise tredjelandsstatsborgeren, skal den anmode den medlemsstat, der er nævnt i bemærkningen, om at bekræfte, at den pågældende stadig er omfattet af international beskyttelse i medlemsstaten. Den medlemsstat, der er nævnt i bemærkningen, svarer senest en måned efter at have modtaget anmodningen om oplysninger.

Hvis tredjelandsstatsborgeren stadig er omfattet af international beskyttelse i den medlemsstat, der er nævnt i bemærkningen, udvises vedkommende til denne medlemsstat, som med forbehold af gældende EU-ret eller national lovgivning og af princippet om familiens enhed straks og uden formaliteter tillader den berørte person og dennes familiemedlemmer at rejse ind i medlemsstaten igen.

Uanset andet afsnit bevarer den medlemsstat, der traf afgørelsen om udvisning, retten til i overensstemmelse med sine internationale forpligtelser at udsende tredjelandsstatsborgeren til et andet land end den medlemsstat, der tildelte international beskyttelse, hvis den berørte person opfylder betingelserne i artikel 21, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU.

7. Hvis indehaveren af det blå EU-kort eller dennes familiemedlemmer krydser den ydre grænse i en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, konsulterer denne medlemsstat Schengeninformationssystemet. Den pågældende medlemsstat nægter indrejse for personer, om hvilke der i Schengeninformationssystemet er foretaget en indberetning med henblik på at give afslag på indrejse og ophold.

Kapitel VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 23

Adgang til oplysninger og overvågning

1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har adgang til lettilgængelige oplysninger om al den dokumentation, der skal vedlægges ansøgningen, og oplysninger om indrejse- og opholdsbetingelser, herunder rettigheder, forpligtelser og proceduregarantier, for tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, og for deres familiemedlemmer. Disse oplysninger skal bl.a. vedrøre de løntærskler, der er fastsat i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 4 og 5, og de gældende gebyrer.

   De fremlagte oplysninger skal desuden omfatte:

   a) de forretningsaktiviteter, som i den pågældende medlemsstat tillades for en indehaver af et blåt EU-kort fra en anden medlemsstat som omhandlet i artikel 19

   b) de procedurer, der gælder for erhvervelse af et blåt EU-kort og opholdstilladelser for familiemedlemmer i en anden medlemsstat som omhandlet i artikel 20 og 21.

   I de tilfælde, hvor medlemsstaterne beslutter at gøre brug af den mulighed, der gives i artikel 6, stk. 2, informeres der på samme måde om indførelse af en arbejdsmarkedskontrol i et bestemt erhverv eller en bestemt sektor i en given region.

2. Medlemsstaterne informerer hvert år og efter enhver ændring Kommissionen om den faktor, som de har besluttet at bruge til at fastsætte de årlige løntærskler, og de deraf følgende nominelle beløb i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 4 og 5.

   Medlemsstaterne sender hvert år Kommissionen listen over de erhverv, for hvilke der gælder en undtagelse i henhold til artikel 5, stk. 4.

   Hvis medlemsstaterne giver afslag på ansøgninger om et blåt EU-kort på grund af hensyn til etisk forsvarlig rekruttering i henhold til artikel 6, stk. 4, meddeler de Kommissionen og de øvrige medlemsstater en behørigt begrundet afgørelse, hvori de berørte lande og sektorer anføres.

   Medlemsstaterne sender hvert år Kommissionen listen over tilladte forretningsaktiviteter som omhandlet i artikel 2, stk. l, med henblik på anvendelse af artikel 19.

3. Medlemsstaterne overvåger og informerer hvert år Kommissionen om dette direktivs indvirkning på det nationale arbejdsmarked.

Artikel 24

Statistik

1. Medlemsstaterne sender hvert år i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007[52] første gang senest …[53] Kommissionen statistiske oplysninger om antallet af tredjelandsstatsborgere, der har fået udstedt et blåt EU-kort, om de tredjelandsstatsborgere, hvis ansøgning er blevet afvist, idet de udspecificerer disse afslag under anvendelse af artikel 6, stk. 2, og om antallet af tredjelandsstatsborgere, der har fået fornyet eller frataget deres blå EU-kort i det foregående kalenderår. Disse statistikker skal opdeles efter statsborgerskab, erhverv, tilladelsernes gyldighedsperiode, ansøgernes køn og alder samt den pågældende økonomiske sektor. Statistikkerne for de tredjelandsstatsborgere, der har fået et blåt EU-kort, skal opdeles yderligere i personer, som er omfattet af international beskyttelse eller har ret til fri bevægelighed, og personer, der har opnået status som fastboende udlænding i EU i henhold til artikel 17.

   Der skal på samme måde gives statistiske oplysninger om indrejste familiemedlemmer bortset fra oplysninger om deres beskæftigelse og den økonomiske sektor.

   For så vidt angår indehavere af det blå EU-kort og deres familiemedlemmer, der har fået opholdstilladelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 20 og 21, præciseres det desuden i oplysningerne, i hvilken medlemsstat de tidligere har haft ophold.

2. Ved anvendelse af artikel 5, stk. 2, 4 og 5, henvises der til data, der er sendt til Eurostat i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 549/2013[54].

Artikel 25

Rapportering

Kommissionen aflægger hvert tredje år og for første gang [*fem år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden*] rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne, navnlig med en analyse af konsekvenserne af artikel 5, 12, 19 og 20 og hele direktivets konsekvenser for situationen på det nationale arbejdsmarked. Kommissionen foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Kommissionen analyserer især relevansen af den løntærskel, der er fastsat i artikel 5, og undtagelserne i nævnte artikel, og tager i den forbindelse hensyn til bl.a. forskellene mellem medlemsstaternes økonomiske, sektormæssige og geografiske forhold og konsekvenserne for medlemsstaternes arbejdsmarked.

---

52 Fire år efter direktivets ikrafttræden.

53 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

54 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 549/2013 af 21. maj 2013 om fødevarehygiejne (EUT L 174 af 26.6.2013, s. 1).

Artikel 26

Samarbejde mellem kontaktpunkter

1. Medlemsstaterne udpeger kontaktpunkter, der er ansvarlige for at modtage og videreformidle de oplysninger, som er nødvendige for at gennemføre artikel 17, 19, 20 og 23, og samarbejder effektivt med hinanden.

2. Medlemsstaternes kontaktpunkter samarbejder navnlig effektivt om valideringsaftaler med aktører på områderne for uddannelse, erhvervsuddannelse, beskæftigelse og unge og på andre relevante politikområder, som er nødvendige for at gennemføre artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 5, stk. 6.

3. Medlemsstaterne sikrer et hensigtsmæssigt samarbejde om udvekslingen af oplysninger og dokumentation, jf. stk. 1. Medlemsstaterne udveksler fortrinsvis oplysninger elektronisk.

Artikel 27

Ophævelse af direktiv 2009/50/EF

Direktiv 2009/50/EF ophæves med virkning fra den … [to år og 1 dag efter datoen for dette direktivs ikrafttræden].

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellerne i bilag [].

Artikel 28

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest [*to år efter dets ikrafttræden*]. De underretter straks Kommissionen herom.

   Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

3. Uanset stk. 1 sætter medlemsstaterne de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at overholde artikel 2, litra g) og i), vedrørende anerkendelse af højere faglige færdigheder som højere faglige kvalifikationer, i kraft senest [to år efter den generelle gennemførelsesfrist].

Artikel 29

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 30

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den .

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formanden	*Formanden*